

TURNUL DE VEGHERE

Castelul
imperial al lui Jehova

„Știți că eu sunt Jehova”

Ezekiel 35:15.

CONTINUTUL

Iertare dăitoare de viață în decursul acestei lumi	2
Indreptărire în lumea nouă	9
Din închisoare la administrația alimentară	12
Experițe pe teren	15
Printre Francezi în Louisiana	16

Autor: N. H. KERR

Președintele societății: Watch Tower Bible and Tract Society
124 Columbia Heights - Brooklyn, 2 N. Y. U. S. A.
„THE WATCHTOWER”, Germanian - Made in Romania.
Editura: Asociația „Martorii lui Jehova” din România,
Birou: Juridică merali,
București 2, str. Basarabia, 38

VOI SUNTEȚI MARTORII MEI ZICE JEHOVA CA EU SUNT DUMNEZEU ISAIA 43:12

Iertare dătătoare de viață în decursul acestei lumi

«Bine atunci, după cum rezultatul unei singure greșeli este condamnarea pentru toată omenirea, tot așa rezultatul unei singure fapte de dreptate este o iertare dătătoare de viață pentru toată omenirea.» — Romani 5:18, Weymouth.

IEHOVA Dumnezeu a promis o lume nouă, în care toate creaturile cari trăiesc vor fi absolut drepte. Oameni cari aleg să creadă promisiunile Sale sunt mult încurajați privind înainte la acea lume dreaptă care vine. Noi astăzi nu avem de privit înainte așa de departe după cum făcea aceasta scriitorul sfânt, care a scris pentru folosul nostru aceste cuvinte: „Dar noi așteptăm ceruri noi și un pământ nou, în conformitate cu promisiunile Sale, în cari va locui dreptatea”. (2 Petru 3:13, *Vorsiuinea Douay*) Cerurile sunt mai înalte decât pământul; și „cerurile noi” vor domni peste dreapta lume nouă. Creatorul acestora s'a îngrijit ca acele puteri domnitoare să fie juste și drepte. Aceasta este prima cerință pentruca justiția și dreptatea perfectă să biruiască peste tot acest pământ. Nimenea nu va primi viață vecinică pe acest pământ care nu corespunde măsurii perfect de dreptate a lui Dumnezeu. Prin intermediul guvernelor omenești prezente sau viitoare, ridicate de oameni, va fi imposibil de a ridica omenirea pe o astfel de treaptă înaltă; dar prin dreptele „ceruri noi” ale lui Iehova, aceasta va fi posibil. Oameni de bine acum pe pământ pot, prin urmare, să prindă curaj și pot să-și fixeze speranțele lor pe „cerurile noi” promise, anume, Împărăția lui Iehova Dumnezeu prin Regele Său Christos Isus.

• Căile lui Dumnezeu a clădirii „cerurilor noi” și umplerea acestui pământ cu locuitori drepti; toate angajate în facerea dreptății și perfecțiunii ei, cuprinde fapta Sa grațioasă cunoscută ca „îndreptărire”. Acest subiect a fost discutat în ultimele două numere recente ale *Turnului de Veghere*, citirea cărora îți va ajuta la înțelegerea mai grabnică și la aprecierea mai deplină a acestui articol. Până acum ne-am oprit mai ales asupra „neprihănirii care dă viață” care este acordată „bisericii creștine a lui Dumnezeu”, neprihănire care îi este creditată. Acum noi ne propunem să aducem acest studiu al îndreptării sau „iertării dătătoare de viață” la o gradațiune arătând cum creaturi omenești cari nu sunt membri ai bisericii lui Dumnezeu pot câștiga îndreptărire înaintea lui Dumnezeu și bunătați vecinice destinate pentru ei.

• Scriitorul particular, care ne dă cele mai multe informațiuni despre acest subiect, este cel cunoscut ca „Pavel, rob al lui Isus Christos, chemat să fie apostol, pus deoparte ca să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”, spre a cita propriile sale cuvinte la Romani 1:1. În această scrisoare către adunarea creștinilor din Roma el dezvoltă argumentul spre a arăta că toată lumea este vinovată înaintea lui Dumnezeu, nefăcând excepție nici chiar religioniștii Evrei ai lumii. (Romani 3:19) Toate încercările E-

vreilor sinceri de a desvolta în sine dreptate perfectă și astfel să se îndreptească pe sine înaintea lui Dumnezeu s'au sfârșit în nereușită și i-a lăsat, cu toate acestea, în starea lor naturală ruinată și în lipsa unei jertfe de ispășire efective pentru starea lor păcătoasă și condamnată înaintea lui Dumnezeu. Încercarea religioniștilor Evrei conducători de a se îndreptăți pe sine înaintea lui Dumnezeu și astfel de a pretinde pentru ei favora Sa specială, a fost ilustrată de Isus Christos într-o parabolă cu privire la Fariseul drept în sine și un Evreu publican disprețuit sau perceptor. La Luca 18:9—14 citim:

„A mai spus și pilda aceasta pentru unii cari se credeau în ei înșiși că sunt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți: 'Doi oameni s'au suit la Templu să se roage; unul era Fariseu, și altul vameș. Fariseul sta în picioare, și a început să se roage în sine astfel: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreți, nedrepti, preacurvari sau chiar ca vameșul acesta. Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate veniturile mele”. Vameșul sta departe, și nu îndrăznea nici ochii să și-i ridice spre cer; ci se bătea în piept și zicea: „Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!” Eu vă spun că mai de grabă omul acesta s'a pogorit acasă socotit neprihănit decât celalalt. Căci oricine se înalță, va fi smerit; și oricine se smerește, va fi înălțat.” — *Goodspeed*.

• Pentruce judecă Isus că „acest om s'a pogorit acasă socotit neprihănit mai degrabă decât celalalt”? Aceasta din cauză că vameșul disprețuit era onest și a mărturisit că era un păcătos înaintea lui Dumnezeu. Dar Fariseul religios era drept în sine și mândru de păzirea parțială a lucrurilor inferioare din legea lui Dumnezeu. Deaceea el se lăuda înaintea lui Dumnezeu și nu ținea socoteală de faptul că era un păcătos. El era un fărnice religios. Neasemănat cu vameșul, el nu simțea nevoia acceptării dreptății prin aranjamentul grațios al lui Dumnezeu prin jertfa Fiului Său. Mai degrabă Fariseii erau de felul acesta cari au lepădat pe „Mielul lui Dumnezeu” și au strigat împotriva Lui ca să fie pironit pe lemn. Și vorbind despre oameni cari au continuat într-o astfel de dispoziție a inimii și a minții, ar fi neînțelept și nescriptural pentru cineva să zică că Dumnezeu, în mod arbitrar, prin acțiune unilaterală, ar forța îndreptățirea asupra lor, că El poate să-i mântuiască. Astfel de religioniști ca acel Fariseu au acuzat pe Isus că era în legământ cu Bezebut, Diavolul, când Isus făcea minuni prin puterea spiritului sfânt al lui Dumnezeu; și Isus a zis: „Deaceea vă spun: Orice păcat și orice hulă vor fi iertate oamenilor; dar hula împotriva spiritului sfânt nu le va fi iertată. Oricine va vorbi împotriva Fiului Omului, va fi iertat; dar

1. Ce a promis Iehova Dumnezeu pentru viitorul apropiat? și cum vor câștiga apoi oamenii viață vecinică pe acest pământ?

2. Ce acțiune grațioasă din partea lui Dumnezeu include producerea noii lumi drepte? și cum va arăta aceasta studiul nostru mai departe.

3. Cine ne scrie cele mai multe informațiuni despre acest subiect? și ce fapt special cu privire la Evrei accentuează argumentul său?

4. Ce era parabola pe care Isus a spus-o pe calea ilustrației?

oricine va vorbi împotriva spiritului sfânt, nu va fi iertat niciodată în secolul acesta nici în cel viitor. — Matei 12 : 31-32. *Goodspeed* ...

Un om care vorbește în mod abuziv despre planul de operație alorbi active a lui Dumnezeu sau spiritul sfânt nu va fi inclinat să caute îndreptățirea care vine de la Dumnezeu însoțită de iertarea păcatelor. El va pune în mod abuziv dreptatea nelegiuire, și nelegiuirea dreptate; binele rău, și răul bine; lumina întunec, și întunecul lumină; dulce amar și amarul dulce. (Isaia 5 : 20, 21) Apostolul Pavel era un Fariseu religios, dar onestitatea inimii lui l-a îndemnat să caute și să accepte îndreptățirea de la Dumnezeu prin Christos. Observă sinceritatea sa când el zice: „Măcar că eu aș avea pricină de încredere chiar în lucrurile pământești. Dacă altul crede că se poate încrede în lucrurile pământești, eu și mai mult; eu care sunt tăiat împrejur a opta zi, din neamul lui Israel, din seminția lui Beniamin, Evreu din Evrei; în ce privește legea, Fariseu; în ce privește râvna prigonitor al Bisericii (lui Dumnezeu); cu privire la neprihănirea, pe care o dă legea, fără prihană. Dar lucrurile, cari pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Christos. Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Christos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Christos, și să fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă legea, ci aceea care se capătă prin credința în Christos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință”. — Filipeni 3 : 4-9.

Pavel era prin urmare în mod eminent calificat să vorbească și să scrie despre subiectul îndreptățirii, și din pricina că el a fost făcut un „apostol al neamurilor”, neamuri cari niciodată nu au depus eforturi spre a se îndreptăți pe ei înșiși prin lucrurile legii, după cum a încercat Pavel odinioară să facă. Această Pavel niciodată nu a pretins că, înainte de a fi căpătat îndreptățirea care vine prin Christos, el avea o îndreptățire recunoscută sau socotită lui în mod arbitrar de către Dumnezeu. Dimpotrivă, Pavel zice că înainte el se încredea în îndreptățirea prin faptele legii lui Moise. Apostolul nu vorbește nicăieri despre vreo îndreptățire care vine în mod automat asupra tuturor oamenilor, vii și morți, din pricina morții lui Christos. „Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii”. Nici o declarație a apostolului nu poate fi interpretată scriptural să însemne o „îndreptățire universală”, în mod automat. Deoarece ceea ce el zice la Romani 5 : 18 a fost interpretat în acest fel de către unii, pare a fi aci locul de a examina contextul și a vedea cum ajunge Pavel la declarația din Romani 5 : 18, și ce concluzie trage el din aceasta.

5. Pentru ce a judecat Isus că vameșul a mers acasă îndreptățit mai degrabă decât Fariseul? și pentru ce ar fi nerezonabil a zice că Dumnezeu ar forța îndreptățirea unora ca aceștia?

6. Pentru ce nu ar fi iertați vorbitorii abuzivi împotriva spiritului sfânt? și cum s'a rupt Pavel din Fariseism?

7. Despre ce subiect a fost prin urmare Pavel calificat să vorbească? și pentru ce trebuie acordată atențiune specială acum la Romani 5 : 18?

Introducerea sa la Romani, capitolul 5, cu cuvintele „Deci” atrage atențiunea îndată la ceea ce el tocmai apăsese, anume: Deoarece credința aceasta i-a fost (adică lui Abraham) socotită ca neprihănire. Dar nu numai pentru el este scris (la Genesa 15 : 6) că i-a fost socotită ca neprihănire, ci este scris și pentru noi, cărora deasemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Christos, Domnul nostru, care a fost dat din pricină fărădelegilor noastre, și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți”. (Romani 4 : 22-25) Este ceva în aceste cuvinte care să argumenteze că o îndreptățire automată, desemnată în mod arbitrar, vine asupra oricărei creaturi umane? Nul. Fără îndoială, holățirea și voința proprie și personală a lui Iehova Dumnezeu a fost aceea care a dat pe Fiul Său ca un om să se ispăși greșelile omenesti; dar dreptatea nu cere ca El în mod arbitrar să forțeze și să încredințeze îndreptățire asupra fiecărui și a oricui din omenire din cauza jertfei lui Christos. El a pregătit din propria Sa voință dreptă instrumentul pentru îndreptățire, acesta fiind un har și o favoare din partea Sa. Apoi deasemenea din propria Sa voință perfectă El poate fixa termenii sau condițiunile prin cari îndreptățirea vine la acțiunea cari trăz foloasă din ea. Creștinilor cari aveau îndreptățire înaintea lui Dumnezeu în zilele lui Pavel, el le explica că aceasta era deoarece ei au crezut în Dumnezeu Iehova și au crezut că El a înviat pe Isus Christos Fiul Său din morți spre a apare în prezența lui Dumnezeu ca să ofere lui Dumnezeu prețioasa valoare a jertfei Sale umane. Prin urmare credința sau încrederea lor le-a fost creditată spre dreptate. Aceasta înseamnă că Dumnezeu i-a îndreptățit, nu arbitrar sau automat, ci din cauză că ei au intruât termenii dreptății ai lui Dumnezeu pentru îndreptățire.

Dreptate atribuită acum

8. Apostolul era un membru al „bisericicii creștine a lui Dumnezeu”, și scria direct altor membri ai bisericicii cari erau în Roma. Acesta era motivul pentru ce întrebunța el expresiunile pronomiale „noi”, „a noastră” și „pe noi”. Făcând așa el punea un hotar sau barieră împrejurul lucrurilor despre cari scria, mărginindu-le la el însuși și la aceia cărora le scria. Intregul său argument este înțepenit în această scrisoare adresată tuturor copiilor lui Dumnezeu cari au fost născuți de spiritul lui Dumnezeu și chemați la „împărăția cerurilor”. Ținând aceasta în minte ne ajută să aplicăm drept lucrurile despre cari el scrie.

9. Observă acum cum Pavel exclude lumea în general de la condițiunea pe care o descrie când zice: „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”.

8. La ce ne atrage atențiunea cuvântul de introducere „Deci” (Romani 5 : 1)? și pentru ce nu favorizează aceasta o îndreptățire arbitrară?

9. Ce pronume folosește Pavel prin care pune restricțiunile despre ceea ce scrie în scrisoarea către Romani?

10. La Romani 5 : 1,2 cum arată Pavel că el nu înțelege lumea? și cum urmează să fie realizată speranța menționată acolo?

(Romani 5 : 1, 2) Speranța pe care Pavel și colegii săi îndreptățiți o aveau în „slava lui Dumnezeu” poate fi realizată numai prin mergerea lor în cer. Acelora Pavel mai târziu le scrie, la capitolul 8, versetele 15—18: „Voi ați primit un duh de înfiere, care ne face să strigăm: Așa adică Tatăl! Insuși duhul adevărește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu. Și dacă suntem copii, suntem și moștenitori: moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitorii cu Christos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El. Eu socotesc că suferințele din vremea de acum nu sunt vrednice să fie puse alături cu slava viitoare, care are să fie descoperită față de noi”.

11 Aceștia sunt aceia despre cari vorbește apostolul ca fiind îndreptățiți prin credință acum în decursul acestei „prezente lumi rele” și aceasta înainte de bătălia Armagedonului. Din pricina acestei îndreptări sau iertare dătătoare de viață aceștia și-au pus înainte speranța cerească a „slavei lui Dumnezeu”. Deaceia putem vedea motivul pentru îndreptățirea lor prin credință a venit prin faptul că dreptatea le-a fost atribuită, recunoscută, socotită, sau creditată. Aceasta deoarece speranța lor nu este aceea să trăiască totdeauna pe pământ în lumea nouă a dreptății. Ei așteaptă să moară în credincioșie, fiind siguri că Dumnezeu îi va învia din morți ca creaturi spirituale nemuritoare și nepieritoare în „cerurile noi”. Astfel ei nu necesită ca îndreptățirea lor acum înaintea lui Dumnezeu să-i facă în realitate perfecți și drepti în carne. Într-o zi ei trebuie să înceteze pentru totdeauna de a exista ca oameni, murind în moartea de jertfă împreună cu Christos, pentru justificarea numelui lui Dumnezeu. Deaceia este necesar să li se dea numai un credit al dreptății în ce privește carnea lor. După aceea ei pot continua să servească pe Dumnezeu pe pământ cât pot, mai bine în trupurile lor omenesti imperfecte, credincioși până la moarte.

12 Astfel de credit al dreptății pus în socoteala lor este din pricina jertfei umane perfecte a lui Christos, în care ei cred și pe care ei o acceptă în folosul lor. Fără îndoială că după fapta lui Dumnezeu a îndreptării lor prin credință, ei pot să păcătuiescă în carne, datorită imperfecțiunilor și a trăsăturilor lor innăscute: totuși ei au acel credit al dreptății înaintea lui Dumnezeu și pot mărturisi păcatele lor înaintea Lui și pot avea sângele de jertfă a lui Christos care spală astfel de păcate. Adică ei pot avea valoarea jertfei perfecte umane a lui Christos, care acopere faptele lor imperfecte, greselile și păcatele comise în carne. Acel credit al dreptății în ce privește carnea stă în darea de seamă a lui Dumnezeu spre folosul lor atât timp cât sunt în carne. (1 Ioan 1 : 7—10; 2 : 1, 2) Prin urmare nu un trup uman perfect este acela pe care ei îl pua în moarte, după cum a făcut Isus, întrucât ei nu necesită să facă aceasta, pentru că ei nu au nici o parte în lucrarea prețului de răscumpărare. Jertfa perfectă a lui Christos singură îndeplinește lucrarea prețului de răscumpărare. (1

Timotei 2 : 5, 6) Pentru a dovedi credincioșia lor față de Dumnezeu și pentru a-și menține integritatea lor față de El până la moarte, nu este necesar pentru ei ca să fie făcuți perfecți în carne. Deaceia „neprihănirea lor care dă viață” sau iertarea dătătoare de viață Dumnezeu o îndeplinește prin primirea meritului lui Christos și creditându-l lor pentru dreptate din pricina credinței lor. Iată, așa dar, economia lui Iehova Dumnezeu administrată în mod înțelept, „îndreptătorul celui ce crede în Isus”. — Romani 3 : 26.

13 Îndreptățirea prin credință servește un scop foarte necesar pentru „biserică lui Dumnezeu”. Aceasta este prin care, spune apostolul, cei din biserică au intrare „în această stare de har, în care suntem: și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. Dacă membrii bisericii, „trupul lui Christos”, nu exercită credință în Christos și apoi face o consacrare lui Dumnezeu prin El, și apoi primește atribuirea dreptății spre a-i îndreptăți sau ierta, ei nu pot fi acceptați de Dumnezeu spre a fi jertfiți cu Isus. Nu va fi nimic cecă ei ar putea pune jos, având în vedere că ei erau totdeauna sub condamnare la moarte și deaceia nu aveau nici un drept la viață. Perfecțiune umană ca fii ai lui Dumnezeu, vrednici de viață vecinică pe pământ în lumea nouă, nu le-a fost creditată. Legea de jertfă a lui Dumnezeu este: „Să fie fără cusur, ca să fie primită: să n'aibă nici un cusur în ea”. (Leviticul 22 : 21) Aceasta este pentru că necesită ei mai întâi îndreptățire. Și dacă ei nu s'au consacrat pe sine necondiționat lui Dumnezeu, zicând: „Nu voia mea, ci a Ta să se facă”, Dumnezeu nu-i îndreptățește în mod arbitrar pentru jertfă cu Christos. Deasemenea El nu ar avea atunci pe marele preot al Său pe Christos Isus spre a-i oferi Lui în jertfă. Deaceia, mai întâi, Dumnezeu prin harul Său îi îndreptățește și-i face astfel „primiți în cel iubit”. — Efeseni 1 : 6.

14 Iehova lucrează numai asupra tăgăduirii de sine spre a urma pe Christos. După jertfirea posibilităților lor viitoare de viață umană perfectă în lumea nouă, care a adus credincioșilor îndreptățire, Iehova îi naște pentru a fi copiii Lui spirituali. Această naștere a lor „nu este din sânge, nici din pofta cărnii, nici din voința omului, ci dela Dumnezeu”. Și prin cuvântul Său al adevărului, El le pune înainte speranța slavei cerești, și-i asigură că promisiunile acestui fel de slavă li se aplică lor, dacă rămân credincioși. După cum este scris despre ei: „El de bună voia Lui, ne-a născut prin cuvântul adevărului, ca să fim un fel de părgă a făpturilor Lui”. (Iacob 1 : 18) În loc să fie socotiți ca fii umani ai lui Dumnezeu din pricina îndreptării lor prin credință, ei sunt de aci înainte fii spirituali ai lui Dumnezeu. Ca atari ei sunt moștenitorii Săi și împreună moștenitori ai Fiului Său ceresc Christos Isus. Și ei vor moșteni cu Christos adevărata glorie cerească, prezătită pentru ei dacă sufăr împreună cu El din pricina dreptății și-și păstrează integritatea lor înaintea lui Dumnezeu în mijlocul multor strănutări, pentru o justificare a numelui lui Iehova. Scriptura zice către ei: „Adevărat este cuvântul acesta: dacă am murit împreună cu El, vom și trăi

11. Care este motivul pentru îndreptățirea lor prin credință? prin atribuirea dreptății?

12. Ce trebuie să facă ei dacă păcătuiesc după ce au fost îndreptățiți? și pentru ce nu este necesar pentru ei să pună corpuri umane perfecte în moarte?

13. Ce scop foarte necesar servește prima urmare, îndreptățirea față de ei? și pentru ce așa dar nu poate fi înțeleasă față de ei a-bi-rar?

împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărați împreună cu El. — 2 Timotei 2:11, 12, *Emphatic Diaglott*.

¹³ Noi vedem, apoi, că fapta lui Dumnezeu îndreptându-i pentru credința lor, a fost calea de acces sau de introducere într-o poziție favorită cu El, a nume, aceea a fiilor lui Dumnezeu. Ei nu mai sunt mai mult sub condamnarea moștenită dela Adam, și nu mai sunt mai mult instrăinați și dușmani în mintea lor prin fapte rele. Acum ei au pace cu Dumnezeu și se bucură în speranțele cerești glorioase. (Coloseni 1:20, 21) Cu toate acestea, realizarea astorfel de speranțe, nu se câștigă pe o cale ușoară, ci cu prețul rezistenței la extrem apăsării acestei lumi, organizațiunea Diavolului. Cu toate acestea ei au motiv să se bucure cunoscând că motivul ținerii credincios la Dumnezeu în mijlocul necazului din această lume este că ei pot avea parte în justificarea numelui lui Iehova dovedindu-se vrednici de gloria Sa cerească. Ei știu că strămtorarea lumii nu poate niciodată nimici pacea lor cu Dumnezeu, nici nu pot condamnările acestei lumi să vatăme sau să atingă îndreptățirea lor înaintea lui Dumnezeu. Astfel, în loc să caute cărarea celei mai mici rezistențe, ei au motiv să se mândrească pe cărarea aspră pe care trebuie să urneze pe Christos Isus. Deaceea, afară de lauda în speranța slavei lui Dumnezeu, ei zic la fel cu apostolul: „Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre; căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință (sau aprobarea lui Dumnezeu), iar biruința aceasta aduce nădejdea. Inșă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul sfânt, care ne-a fost dat”. — Romani 5:3—5, *Roth*.

¹⁴ În loc de a fi adânc descurajată din pricina propriei suferințe sau a suferințelor Martorilor lui Iehova încercate în Japonia, Germania, Italia și alte țări, rămășița bisericii lui Dumnezeu are motiv să se bucure că este „socolită vrednică să sufere ocară pentru numele Său”. (Fapte 5:41) Dacă a fi de partea lui Iehova în marea controversă cu privire la dominația universului înseamnă a suferi pentru numele Său, atunci ei sunt bucuroși să fie țintele astorfel de necazuri din partea lumii, care este de partea cealaltă a controverselor, partea rea. Astfel de necazuri pun mărturie despre integritatea lor înaintea Atotputernicului Dumnezeu, și cer răbdare din partea lor fără a face ceva compromis cu împotrivitorii. Dar oi știu că dacă răbdă aceasta fără a se lăsa să fie despuiați de devotamentul lor față de Dumnezeu, ea va lucra pentru ei aprobarea lui Dumnezeu. Și dacă ei au aprobarea Sa, acoasta face speranța lor să ardă în mod cu totul strălucitor. Ei știu că punându-și cineva speranța sa în Atotputernicul Dumnezeu și în Regele Său Christos Isus nu va avea niciodată dezamăgiri. Având astfel de speranță, ei sunt fără rușine sau frică înaintea oamenilor, dar sunt „totdeauna gata să răspundă oricui le cere so-

coteală de nădejdea care este în ei; dar cu blândețe și teamă (de Dumnezeu)”. — 1 Petru 3:15.

¹⁵ Astfel de bucurie în strămtorare, și răbdarea acesteia, tot timpul sperând în Dumnezeu, denotă că ei îl iubesc. Mai mult încă, astfel de strămtorare nu este un semn al nefavoarei sau dezaprobării cu privire la ei, ci este o dovadă că El îi iubeste. „Căci Domnul pedepsește pe cine-l iubeste, și bate pe orice fiu pe care-l primește. Suferiți pedeapsa: Dumnezeu se poartă cu voi ca și cu niște fii. Căci care este fiul pe care nu-l pedepsește tatăl?” (Evrei 12:6, 7) Din acest punct de vedere, prin urmare, apostolul Pavel urmărește indemnul său mai departe, zicând: „Și speranța nu ne înșală. Căci, prin spiritul sfânt care ne-a fost dat, iubirea lui Dumnezeu a umplut inimile noastre”. (Romani 5:5, *Goodspeed*) Spiritul sau forța activă a lui Dumnezeu este sfânt, și de aceea nu este un spirit de rușine sau de teamă de oameni. Este un spirit „de putere, de dragoste și de chibzuintă”. (2 Timotei 1:7) El umple inima cu iubire pentru Dumnezeu, și o face să aprecieze mai mult iubirea pe care Dumnezeu a revărsat-o asupra ei. Deaceea încercările lui Satan de a face să răcoască iubirea lor față de Dumnezeu prin strămtorare și ocară au dat greș.

Iubirea preîntâmpină

¹⁶ În dovedirea iubirii lui Dumnezeu către biserică Sa, membrii acesteia sunt invitați să cerceteze anumite fapte neobișnuite. Scriind acestor membri ai „corpului lui Christos”, apostolul pune faptele înaintea lor, zicând: „Căci, pe când eram noi încă fără putere, Christos, la vremea convenită a murit pentru cei nelegiuși. Pentru un om drept cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s'ar găsi cineva să moară. Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi”. (Romani 5:6—8, *Goodspeed*) Expresia „pentru noi” nu poate fi întinsă atât de larg ca fiind interpretată să înțeleagă toată lumea, inclusiv Adam, Cain, Nienrod, și nelegiușii ucigași către cari a zis Isus: „Voi sunteți fiii acelor cari au omorât pe profeți. Voi dar umpleți măsura părinților voștri. Serpi, pui de năpârci! Cum veți scăpa de pedepsa Gheenei (nimiră reprezentată prin foc mistuitor)?” — Matei 23:31—33.

¹⁷ Nimenea nu poate să zică cu adevărat că Dumnezeu a iubit pe oarecari oameni din cauză că ei erau păcătoși. Înainte ca Fiul lui Dumnezeu să moară, nu exista nici o cale pentruca oarecari oameni să aibă „neprihănire care dă viață” sau să primească „iertare dătătoare de viață”. Cu toate acestea, înainte ce Christos Isus a murit, era o lungă linie de bărbați și femei credincioase, dela Abel până la Ioan Botezătorul inclusiv, cari au exercitat credință în

17. Cum este arătată iubire mutuală în strămtorare între Dumnezeu și ei? și cum este vărsată iubirea Sa în inimile lor?

18. Ce fapte neobișnuite pune Pavel apoi înaintea bisericii? și pe cine trebuie să excludă în mod potrivit expresia „pentru noi”?

19. Pe cine a iubit Dumnezeu pe pământ înainte ce Christos a murit? astfel ca Fiul Său să trebuie să moară pentru unii ca aceștia?

14. Când și cum, așa dar, sunt ei născuți de Dumnezeu? și ce fel de fii sunt ei de aci înainte?

15. În ce fel de poziție favorită au avut ei acces? și pentru ce se bucură ei în speranța slavei în ciuda căii aspre de până aci?

16. Ce știu ei cu privire la strămtorare, răbdare, aprobare și speranță?

Dumnezeu și așteptau „neprihănirea care dă viață”. Iubit-a Dumnezeu pe aceștia chiar înainte ca Fiul Său să moară și să pună adevărata temelie pentru iertarea păcatelor? Da, Dumnezeu a iubit pe astfel de oameni și femei ai credinței și devotamentului. El a iubit deasemenea și pe apostolii și ucenicii cari au urmat pe Isus chiar înainte ca moartea Sa să aibă loc. Aceia erau bărbați și femei despre cari Dumnezeu a știut că vor profita de jertfa iubitoare a Fiului Său după ce ea va fi terminată pe Calvar și meritul ei a fost prezentat Lui în cer. Dacă ei profitau de aceasta, ei nu erau mai mult păcătoși și nelegiuți.

¹⁹ Iubirea lui Dumnezeu nu este față de aceia cari se scufundă cu slăbiciune în păcat și se învârtosesc în acesta și cari stăruie sub condamnarea și mânia Sa. (Ioan 3 : 18, 36) Aceia cari doresc să tragă foloase din îngrijirea iubitoare a Sa pe care Dumnezeu o face pentru răscumpărarea lor, sunt aceia către cari se îndreaptă iubirea Sa. Apostolul Pavel, care odinioară a practicat religia Evreilor și a persecutat biserica lui Dumnezeu, era unul din acești oameni păcătoși și nelegiuți pentru cari a murit Christos Isus în dovedirea iubirii Tatălui Său. Moartea lui Christos era pentru Pavel sau cu fața față de Pavel deoarece Pavel a acceptat jertfa prețului de răscumpărare a lui Christos când ochii săi ai înțelegerii erau deschiși la aceasta. Pavel a scris către Timotei, zicând cu privire la șine: „Măcară mai înainte eram un hulitor, un prigonitor și batjocuritor. Dar am căpătat îndurare, pentru că lucrăm din neștiință, în necredință! Și harul (favoarea) Domnului nostru s'a înmulțit peste măsură de mult împreună cu credința (din partea mea) și cu dragostea care este în Christos Isus. O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvântul, care zice: Christos Isus a venit în lume ca să mântuiască pe cei păcătoși, dintre cari cel dintâi sunt eu. Dar am căpătat îndurare, pentru că Isus Christos să-Și arate în mine, cel dintâi, toată îndelunga Lui răbdare, ca o pildă (cui? nelegiuților incorigibili? Nu; ci) celor ce ar crede în El, în urmă, ca să capete viața vecinică”. (1 Timotei 1 : 13—16) În armonie cu faptele apostolului poate bine să spună oamenilor cari au tras foloase din moartea lui Christos Isus: „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Christos a murit pentru noi”. — Romani 5 : 8.

²¹ Vorbind către aceia cari sunt îndreptățiți întocmai ca și el, Pavel zice: „Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrășmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui. Și nu numai atât, dar ne și bucurăm în Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Christos, prin care am căpătat împăcarea”. (Romani 5 : 9—11; și nota marginală) Mânia lui Dumnezeu continuă asupra acelor cari nu acceptă jertfa de ispășire a Fiului Său Isus Christos. Dar aceia cari prin credință sunt „acum îndreptățiți prin sângele Său” sunt mântuiți de mânia lui Dum-

nezeu, și această mântuire este prin Christos. În timp ce membrii bisericii lui Dumnezeu erau încă dușmani ai Săi, Iehova Dumnezeu a pregătit temelie pentru împăcarea lor cu El prin moartea Fiului Său ca o jertfă de ispășire. Christos Isus Fiul, fiind înviat la viață în spirit, s'a suit la cer, în prezența lui Dumnezeu spre a oferi acolo valoarea jertfei Sale umane în favoarea tuturor celor ce cred.

²² Pavel și cei împreună cu el membri ai bisericii, crezând în jertfa lui Isus pentru ei și acceptându-o, erau împăcați cu Dumnezeu sau aduși într-o relațiune de pace cu El ca copii ai Săi. Ei au fost îndreptățiți, dar nu pentru unicul scop de a se bucura de viață pe pământ. De când Christos Isus a intrat dincolo de vâl în prezența nevăzută a lui Dumnezeu ca Inaintemergător al bisericii Sale, El a deschis pentru biserica Sa calea pentru mântuire la viață cu El în cer. Deaceia Pavel și restul bisericii, după ce au fost împăcați cu Dumnezeu prin credința în moartea lui Christos pe pământ, urmează să fie mântuiți la viață cerească, deoarece acolo locuiește Capul și Mântuitorul lor, mijlocind pentru ei. (Ioan 3 : 36; Evrei 6 : 19, 20; 9 : 3, 7—12, 24) Și astfel bucuria lor nu este numai în Isus Christos, ci și în Dumnezeu, deoarece dela El vine ispășirea sau împăcarea prin Christos Isus.

Comparațiune și contrast

²³ Tu poți să întrebi acum, Era numai o jertfă, nu e așa? Cum, atunci, poate beneficia atâția numai dintr'o jertfă? Aceasta este ceea ce explică apostolul: „Deaceia, după cum printr'un singur om (Adam) a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit... (Căci înainte de lege păcatul era în lume. Dar păcatul nu este ținut în seamă câtă vreme nu este lege. Totuș moartea a domnit, dela Adam până la Moise, chiar peste cei ce nu păcătuiseră printr'o călcare de lege asemănătoare cu a lui Adam, care este o icoană preînchipuitoare a Celui ce avea să vină”. — Romani 5 : 12—14, *Goodspeed*.

²⁴ Legea lui Dumnezeu dată Evreilor prin Moise cam douămii cincisute de ani după ce Adam a păcătuit, a declarat clar ce era păcatul și a informat pe Evrei despre păcat. Dar deoarece până în timpul lui Moise nu era un legământ al legii contra căruia să păcătuiască, aceasta nu înseamnă că ei nu erau păcătoși sau nu păcătuiau. Ei erau păcătoși, chiar dacă popoarele ne-Evrei nu erau niciodată sub legământul mozaic spre a cunoaște definițiunile păcatului. Acel fapt este arătat prin aceea că „plata păcatului este moartea” și ei mureau cu toții. Ei nu aveau să păcătuiască „după asemănarea greșelii lui Adam”, anume, împotriva poruncii exprese a lui Dumnezeu, pentru a fi păcătoși. Nu; pentru că ei toți

21. Cum apoi sunt îndreptățiți „mântuiți de mânia” și „mântuiți prin viața Sa”?

22. La ce, atunci, sunt ei mântuiți prin viața lui Christos? și în cine se bucură ei acum? !

23. Cum a venit păcatul peste toți oamenii? și cum era păcatul lui Adam diferit de al lor?

24. Pentru ce a domnit moartea peste toți oamenii chiar înainte de darea legii lui Moise? și pentru ce reprezintă legea lui Moise un punct însemnat?

20. Față de cine apoi este iubirea lui Dumnezeu în legătură cu răscumpărarea? și pentru ce era Pavel unul dintre aceștia?

au moștenit păcatul dela Adam; și astfel moartea a trecut asupra tuturor. Abraam a trăit înainte ca legea mozaică să fie dată, și de aceea el nu a fost condamnat de ea sau sub blestemul ei împotriva călcătorilor de legământ. Și totuși Abraam a necesitat îndreptățire prin credință pentru ca să se poată bucura de prietenie cu Dumnezeu; și atunci în sfârșit Abraham a murit, arătând că el deasemenea era supus păcatului moștenit. — Iacob 2 : 23; Genesa 15 : 6; Romani 6 : 23.

²³ Adam, fiind o „icoană” al Aceluia care avea să vină, nu era icoană a altui păcătos viitor. Dar fiind tată a unei întregi rase de păcătoși el a preumbrit că, dacă cineva dintre urmașii lui urmează să fie ridicați sau iertați de păcatul moștenit, Cel perfect după cum fusese Adam în Eden trebuie să vină și trebuie să lucreze ca Răscumpărătorul și Eliberatorul lor. „Se cere viață pentru viață”. — Deuteronomul 19 : 21.

²⁴ Astfel păcatul nu respectă persoanele dintre urmașii lui Adam. Toți, fie Evreu sau păgân, fie sub legea lui Moise sau nu, au murit ca păcătoși prin moștenire. Și Dumnezeu nu le datorează vreo răscumpărare. Astfel, dacă El îi iartă și-i absolvă de păcat și de penalitatea lui, adică, dacă El îi îndreptățește la viață, atunci acesta trebuie să fie un dar fără plată din partea Sa prin Acela pe care Adam l-a preumbrit. De-alungul acestui șir de cugete apostolul continuă să scrie și zice: „Dar cu darul fără plată nu este ca și cu greșala (Sau, ca să cităm o traducere modernă: Dar nu este comparațiune între darul lui Dumnezeu și acea greșală); căci, dacă prin greșala unuia singur (Adam), cei mulți au fost loviți cu moartea, apoi cu mult harul lui Dumnezeu și darul, pe care ni l-a făcut harul acesta într'un singur om, adică în Isus Christos, s'au dat din belșug celor mulți”. (Romani 5 : 15) Adică, favoarea lui Dumnezeu și darul pe care favoarea Sa le-a făcut în jertfa Fiului Său, „omul Isus Christos” erau mai mult decât capabile să ridice prejudiciul pe care greșala lui Adam l-a cauzat urmașilor săi. Pentru ce? Deoarece darul grațios al lui Dumnezeu era capabil să facă mai mult decât să ștergă condamnarea la moarte și să-i elibereze din unica povară a păcatului. El era deasemenea în stare să-i aducă la perfecțiune în carne, la dreptate reală. Astfel acesta nu numai a șters datoria, ci deasemenea anulează efectele fizice, mintale și morale ale greșelii lui Adam, care a făcut pe toți oamenii datori lui Dumnezeu.

²⁵ Următor apostolul trage un contrast, zicând: „Și darul fără plată nu vine ca printr'acel unuși care a păcătuit; așa este darul”. Sau, ca să cităm din nou o traducere modernă: „Nici nu este vreo comparațiune între darul și efectele aceluși om păcătos”. (*Goodspeed*) „Căci judecata era prin unul spre condamnare, dar darul fără plată venit în urma multor greșeli a adus o hotărîre de iertare”. (Romani 5 : 16) Expresiunea „prin unul spre condam-

nare” este scoasă în evidență în contrast cu expresiunea „în urma multor greșeli s'a adus o hotărîre de iertare”. Pe de o parte, judecata lui Dumnezeu a venit printr'un singur om și printr'o singură faptă a păcatului, și judecata lui Dumnezeu a adus condamnare. Pe de altă parte, darul fără plată al lui Dumnezeu vine atunci când au fost comise multe greșeli, greșeli comise de către mai mulți decât un singur om. În afară de aceasta, darul fără plată al lui Dumnezeu este contrariul condamnării; el este spre iertare sau îndreptățire. Astfel din punctul de vedere pur legal este o diferență între cele două căi a procedurii. Toate acestea indică că mulți urmează să fie îndreptățiți prin harul lui Dumnezeu.

²⁶ Acum să luăm seamă la contrastul pe care îl deține schițat de către apostol: „Dacă deci, prin greșala unuia singur, moartea a domnit prin el singur, cu mult mai mult cei ce primesc, în toată plinătatea, harul și darul neprihănirii, vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Christos!” (Romani 5 : 17; marginală) Purtarea lui Adam în Eden nu a lucrat pentru îndreptățirea copiilor săi la viață. În schimb, prin greșala pe care a comis-o el a adus în șir de păcate asupra urmașilor săi. Astfel din pricina acestui singur om, moartea a domnit asupra tuturor urmașilor săi. Pavel și membrii „bisericii lui Dumnezeu” sunt printre aceia cari erau odinioară sub acea domnie a păcatului ca urmași ai lui Adam. Dar Pavel și toți ceilalți membri ai bisericii lui Dumnezeu sunt aceia cari primesc din belșug harul lui Dumnezeu ca adaus la darul dreptății prin credința lor, sau îndreptățirea care dă viață.

²⁷ În consecință, în urma acestui har și milă abundente și îmbelșugate dela Dumnezeu, eventual, ei câștigă viață în cer și vor ședea pe tron cu Christos Isus. Ei domnesc peste aceia cari odinioară, ca și ei, erau sub domnia morții. După cum este scris: „Ei au înviat și au împărățit cu Christos o mie de ani..... Aceasta este întâia înviere. Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte la întâia înviere! Asupra lor a doua moarte nu are nici o putere; ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, și vor împărăți cu El o mie de ani”. (Apocalips 20 : 4—6) Ca un instrument în acest scop, „darul dreptății” ora făcut bisericii printr'un aranjament de credit sau de atribuire, și aceasta printr'un singur „om, Christos Isus”.

«Pentru toți oamenii»

²⁸ Următoarele cuvinte ale apostolului Pavel izolate de către unii studenți ai Bibliei din contextul lor și a fost apoi făcut o bază pentru concluziuni rele nesuportate de către restul Bibliei. În citația următoare din Romani 5 : 18 în versiunea *Regelei Iacob* cuvintele cursive arată ce cuvinte erau însoțite de către traducători: „Prin urmare după cum prin greșala unuia a venit judecată asupra tuturor oamenilor spre condamnare; tot așa prin dreptatea unuia a venit darul fără plată pentru toți oamenii

25. Cum era Adam o icoană sau preumbrea pe Cel ce avea să vină?

26. (a) Cum nu lua păcatul în considerare persoanele, și ca ce, prin urmare, trebuie să vină iertarea (b) Cum abundă harul lui Dumnezeu și darul Său prin har printre mulți?

27. Cum trage apostolul apoi un contrast între judecata lui Dumnezeu și darul Său fără plată?

28. Cum domnește moartea printr'unul singur? și cine sunt aceia cari primesc „belșugul harului” și „darul dreptății”?

29. Cum domnesc unii ca aceștia în viață?

30. Cum a fost tratat versetul din Romani 5 : 18 de către unii studenți? și cum redă aceasta versiunile catolice?

spre îndreptărire care dă viață". *Versiunea Douay* a acestui verset este mai literară: „Astfel deci, după cum prin greșala unuia, pentru toți oamenii spre condamnare; tot așa prin dreptatea unuia, pentru toți oamenii spre îndreptărire care dă viață". Sau, după cum este redat în versiunea catolică modernă: „Astfel deci după cum din greșala unui singur om rezultatul era spre condamnarea tuturor oamenilor, tot așa din dreptatea unuia rezultatul este spre neprihănire care dă viață pentru toți oamenii".

³¹ *Traducerea americană* sună: „Astfel după cum o singură greșală a însemnat condamnare pentru toți oamenii, tot așa o singură faptă dreaptă înseamnă iertare și viață pentru toți oamenii". (*Good-speed*) Noi întrebăm acum: Sunt aceia cari folosesc acest text spre a argumenta „îndreptățirea universală" scripturali? Sunt ei drepti zicând că trebuie să fie o balanță numerică între cele două expresiuni „toți oamenii"? și că prin urmare neprihănirea care dă viață trebuie să vină asupra fiecărui și oricui urmaș al lui Adam prin acțiunea arbitrară și unilaterală a lui Dumnezeu? și că toți urmașii lui Adam sunt fără ajutor în ce privește chestiunea și nu pot să reziste constrângerii îngrijirii lui Dumnezeu? Noi cu toții trebuie să admitem că copiii lui Adam nu aveau nimic de zis despre faptul de a fi născuți păcătoși, dar au moștenit condamnarea dela Adam din pricina singurei sale greșeli în Eden. Inseamnă aceasta, apoi, că neprihănirea care dă viață trebuie să vină în mod automat asupra fiecărui și oricui dintre urmașii lui Adam prin fapta dreaptă a unui singur om, Isus Christos, oferind o jertfă perfectă și dreaptă lui Dumnezeu?

³² Răspunsul Da la astfel de chestiuni ar fi ne-rezonabil și nescriptural. Aceasta ar fi așazicând că Christos Isus devine și trebuie să devină „Părintele Etern" al tuturor urmașilor lui Adam, atât a celor nelegiuți cu voia cât și a acelor dispuși spre dreptate. (Isaia 9:6) Adevărat, la timpul greșelii lui Adam urmașii săi nu erau născuți și nu aveau nimic de zis despre faptul de a deveni copiii unui tată imperfect și păcătos sub condamnarea lui Dumnezeu. Cu toate acestea, aceia cari primesc neprihănirea care dă viață prin „dreptatea" lui Christos sau „fapta dreaptă" nu sunt nenăscuți, ci au avut sau au existență conștientă pe acest pământ. Nu este nici o scriptură care să arate că toți urmașii condamnați ai lui Adam vor deveni voluntari copii ai lui Christos Isus, primind viață prin El, „Părintele Etern". Christos Isus nu va face copii ai săi, printr-o nelămurită neprihănire care dă viață, pe toate creaturile umane, fie ele moarte sau vii, rele sau dispuse spre dreptate. Aceia cari primesc și trag foloase din darul fără plată al lui Dumnezeu al „neprihănirii care dă viață" vor fi lăsați de El și le va fi îngăduț să aibă ceva de zis. Nimeni nu va fi forțat la aceasta printr-o oarecare acțiune uni-

laterală din partea lui Dumnezeu; și Romani 5:17, de abia discutat, arată aceasta. În acest sens este a se înțelege că nu este nici o comparațiune între cele două procese: „Nu este nici o comparațiune între darul lui Dumnezeu și acela al greșelii.... Nici nu este vreo comparațiune între dar și efectele acestui singur păcat al omului". — Romani 5:15, 16, *Good-speed*.

³³ Astfel însuși apostolul Pavel plasează o limită asupra intențiunii expresiei sale „pentru toți oamenii" spre neprihănire care dă viață". Tot timpul subiectul său a fost că oamenii, nu Evreii numai, ci și păgânii, și deaceia toți, pot profita de îndreptățirea prin credință în Dumnezeu și Christosul Său. Nu este nici o părținare de partea lui Dumnezeu dar persoane de toate rasele, neamurile, popoarele și limbile, pot să tragă folos din îndreptățire prin acel unul singur Christos Isus. În acest sens observă felul cum întrebuițează Isus expresiunea „toți oamenii", la Ioan 12:31-33: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. Și după ce voi fi înălțat de pe pământ voi atrage la Mine pe TOȚI OAMENII. Vorbind astfel, arăta cu ce moarte avea să moară": Faptele sunt împotriva argumentării că „toți oamenii" aci inseamnă că orice creatură umană va fi eventual atrasă spre Christos Isus. După moartea Sa pe lemn numai o rămășiță a Evreilor au fost atrași spre Christos; și conducătorii religioși ai celor rămași s'au arătat incorigibili în opoziția lor față de Christos. Cu toate acestea, în afară de rămășița Evreilor, oameni din toate celelalte rase, națiuni, seminții și limbi au fost atrași la Christos Isus, și aceasta cu voință.

³⁴ Tot așa, deasemenea, expresiunea „toată carnea" în rugăciunea de mai jos a lui Isus, nu înseamnă că fiecare și oricare creatură umană are viață vecinică forțată asupra lui: „După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer, și a zis: Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice făptură, (toată carnea) ca să dea viață vecinică tuturor acelor (la câți? Toată carnea? notează), pe cari I i-ai dat Tu. Și viața vecinică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Christos, pe care L-ai trimis Tu". (Ioan 17:1-3) Neținând seamă de ce naționalitate, rasă sau culoare, creaturile umane sunt „toată carnea" și dintr'un sânge; și oricare dintr'aceștia care vine să cunoască pe Dumnezeu și pe Christos Isus cât și să creadă în El și să-L asculte, primesc „neprihănirea care dă viață", sau „iertarea dătătoare de viață". Biserica pe care Dumnezeu o dă lui Isus, primește aceasta acum, în decursul acestei lumi.

33. Ce limită, prin urmare, plasează însuși Pavel expresiunii sale „pentru toți oamenii"? și cum este în armonie cu aceasta profeția lui Isus despre atragerea „tuturor oamenilor" la Sine?

34. Cum concordă cu aceasta întrebuițarea de către Isus a expresiei „toată carnea", în Ioan 17:1-3?

31. Cum sună *traducerea americană*? și ce întrebări se ridică acum pentru tratarea în ce privește „toți oamenii"?

32. Ce ar însemna răspunsul Da cu privire la „Părintele Etern" și copiii Săi? și în ce mod nu e comparațiune între darul lui Dumnezeu și efectele păcatului lui Adam?

Indreptărire în lumea nouă

IATA Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". Acest anunț al lui Ioan Botezătorul cu privire la Isus, la Ioan 1:29, nu împrumută nici un sprijin ideii „indreptării universale”. Această lume prezintă Christos Isus nu va îndreptă-ți-o, ci va distruge-o pentru nelegiuirea ei împotriva lui Dumnezeu. Lumea pentru care El și-a dat viața ca Miel al lui Dumnezeu este lumea nouă. Păcatele pe care El le ridică sunt ale aceluia care câștigă viață în lumea nouă; și unora ca acestora le acordă El „neprihănirea care dă viață”.

Că această lume dreaptă este cea propusă, este arătat prin declarația lui Pavel la Romani 4:13 cu privire la Abraam și sămânța prin care toate familiile pământului urmează să fie binecuvântate. Citim: „In adevăr, făgăduința făcută lui Abraam sau seminței lui, că va moșteni lumea, n'a fost făcută pe temeiul legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri, care se capătă prin credință”. Abraam, fără îndoială, nu a fost făcut moștenitor al acestei lumi rele vechi. Acel fapt este ilustrat în aceea că el a părăsit pe ici-colea și a locuit în corturi și nu i s'a dat nimic în stăpânire din pământul promis. (Fapte 7:2-5) Abraam era un tip al lui Iehova Dumnezeu Tatăl; și adevărata sămânță a lui Abraam este, prin urmare, Fiul lui Dumnezeu, adică Isus Christos. De aceea „lumea” care i-a fost promisă lui Abraam spre a-i fi moștenitor era și este lumea nouă a dreptății; și pentru păcatele aceluia care vor compune acea lume nouă a murit Christos Isus ca Mielul lui Dumnezeu. Acea lume este binecuvântată prin El, sămânța.

„Indreptăirea care dă viață” care vine aceluia care câștigă viață în lumea nouă nu este acordată în mod automat, ci vine prin exercitarea credinței în îngrijirea lui Dumnezeu prin sămânța Sa Christos Isus. De aceea Galateni 3:7-9, vorbind despre Dumnezeu sub tipul lui Abraam, zice: „Înțelegeți și voi dar, că fiii ai lui Abraam sunt cei ce au credință. Scriptura, de asemenea, fiindcă prevedea că Dumnezeu va socoti neprihănite pe neamuri, (Cum? arbitrar, automat, unilateral? Nu pe această cale, ci) prin credință, a vestit mai dinainte lui Abraam această veste bună: Toate neamurile vor fi binecuvântate în tine. Așa că cei ce se bizuesc pe credință, sunt binecuvântați împreună cu Abraam cel credincios”.

Noi am văzut cum indreptăirea prin credință vine fără faptele legii pentru a o merita. Dar acel fapt nu poate fi argumentat a însemna deasemenea că indreptăirea care dă viață vine fiecărei și oricărei creaturi umane în mod automat. Nimeni să nu-și permită, prin urmare, să citeze cuvintele lui Pavel la Romani 4:6, 7, unde el zice: „Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit. Fe-

rice, zice el, de aceea ale căror fărădelegi sunt iertate, și ale căror păcate sunt acoperite!” Astfel de binecuvântare nu a venit asupra lui David, și aceasta nu a venit asupra oamenilor pe cari David îi descrie aci, fără a mărturisi astfel de fărădelegi și păcate înaintea lui Dumnezeu și întrebându-l mijloacele Sale pentru iertarea și acoperirea acestora. Declarația lui David, pe care Pavel o citează numai parțial, dovedește aceasta, când David zice: „Ferice de cel cu fărădelegea iertată, și de cel cu păcatul acoperit! Ferice de omul, căruia nu-i ține în seamă Domnul nelegiuirea, și în duhul căruia nu este viclenie! Câtă vreme am tăcut (fără să mărturisesc), mi se topeau oasele de gemetele mele necurmate. Căci zi și noapte mâna Ta apăsă asupra mea (nu pentru indreptărire arbitrară, totuși); mi se usca vlaga cum se uscă pământul de seceta verii. Atunci Ți-am mărturisit păcatul meu, și nu mi-am ascuns fărădelegea. Am zis: Imi voi mărturisi Domnului fărădelegile! Și Tu ai iertat (de abia atunci) vina păcatului meu. De aceea orice om evlavios să se roage Ție la vreme potrivită! Și chiar de s'ar vărsa ape mări, pe el nu-l vor atinge de loc”. (Psalm 32:1-6) Acțiunea din nou voluntară din partea păcătosului, în timp ce Dumnezeu poate fi găsit, este accentuată cu tărie, înaintea vreunei indreptări și poate rezulta pentru el dela Dumnezeu o curățire a păcatelor sale.

Rezumatul întregii discuții precedente este, așa dar, că expresia lui Pavel la Romani 5:18, anume, „pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viață”, înseamnă toți aceia dintre urmașii lui Adam, fie Evrei sau păgâni, cari acceptă condițiunile lui Dumnezeu și lucrează asupra lor pentru iertare dătătoare de viață. Că unii ca aceștia vor fi mulți, deși nu orice creatură umană, apostolul declară în versetul următor (Romani 5:19): „Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți”. Cu privire la acest unul prin a cărui ascultare mulți urmează să câștige dreptate cu neprihănirea care dă viață, este scris: „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe cari le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S'a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii vecinice”. (Evrei 5:8, 9) Aceasta desaproabă mai departe astfel de lucruri ca „indreptăirea universală” aplicată arbitrar și fără a se lua în considerație atitudinea și dorința păcătosului. Trebuie să fie credință cu ascultare.

Abraam, strămoșul lui Moise, a avut credință. Dumnezeu nu a introdus mai târziu legământul legii pentru Evrei prin Moise pentruca să îndepărteze o astfel de credință pe care o avusese Abraam. Mai degrabă, Dumnezeu s'a îngrijit de legământul legii

1. Ce este „păcatul lumii” pe care Mielul lui Dumnezeu îl ridică? și sprijinește aceasta „indreptăire universală”?

2. Cum este dovedit aceasta prin ceea ce zice Pavel cu privire la Abraam la Romani 4:13?

3. Ce zice Pavel la Galateni 3:7-9 ca fiind împotriva indreptării automate?

4. Pentruce citația lui Pavel despre David la Romani 4:6, 7, nu dovedește • indreptăire automată?

5. Ce, atunci, este înțelesul scriptural despre „o indreptăire pentru toți oamenii”, la Romani 5:18? și cum înfățișează aceasta versetul următor?

6. (a) Fost-a introdus legământul legii cu faptele lui pentru a pune la o parte credința așa cum o avea Abraam? și ce a cauzat acea lege să abunde? (b) Împiedecă aceasta pe cei de sub legământul legii dela harul lui Dumnezeu? și cum domnește păcatul?

pentruca să ocrotească credința Israelitilor împotriva năvălirii religiei. În acest fel Dumnezeu, la timpul cuvenit, va aduce pe cei ascultători în Christos Isus în credință. Ori de câte ori Israelitii sub legământul legii au pierdut credința în Dumnezeu, ei totdeauna au așezat în păcat. Nici chiar Israelitii credincioși nu puteau ține în mod perfect legile lui Dumnezeu, ci legea i-a condamnat ca fiind păcătoși la fel ca și ceilalți oameni. Legea, cu definițiile ei despre ce este păcatul, a demonstrat cu atât mai mult efectele rolo ale păcatului lui Adam, care a infectat pe toți urmașii săi. Dar interzis-a aceea pe Evrei dela harul lui Dumnezeu? Micșorat-a această înmulțire a păcatului prin definițiile legii despre variatele forme ale păcatului harul, favoarea și mila lui Dumnezeu? Apostolul răspunde Nu, zicând: „Ba încă și legea a venit pentru ca să înmulțească greșala; dar unde s'a înmulțit păcatul, acolo harul s'a înmulțit și mai mult; pentruca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața vecinică, prin Isus Christos, Domnul nostru”. (Romani 5:20, 21, *Am. Stan. Ver.*) Înțepătura de moarte, sau ceea ce duce la moarte, este păcat; și de mult timp păcatul a domnit înțepând de moarte pe toți urmașii lui Adam. — 1 Corinteni 15:56.

Cu toate acestea, la timpul potrivit Dumnezeu a intervenit și a arătat harul sau favoarea Sa prin Isus Christos, pentru a se îngriji de îndreptărire prin El. Indreptățirea înaintea lui Dumnezeu este prin dreptate, prin Christos; și dreptatea este opusă păcatului și este antidotul (contra otravă) acestuia. Dreptatea prin Christos șterge și îndepărtează păcatul moștenit dela Adam. Astfel de dreptate este spre viață vecinică. Astfel dela moartea și învierea lui Christos, harul și mila lui Iehova Dumnezeu au domnit peste aceia cari primesc îndreptățirea prin dreptatea care este prin Christos Isus. Și o astfel de domnie a harului și milei divine prin dreptatea pe care El o acordă prin Christos Isus Domnul nostru, este spre viață vecinică acelor îndreptățiți, cari continuă credincioși în integritatea lor înaintea lui Dumnezeu, Indreptățitorul.

In ce privește oamenii de pe pământ

Astăzi mulți oameni de bine sunt adunați la Domnul Dumnezeu, și credința lor în El menține înaintea lor menirea vieții vecinice pe pământ. Ei sunt altfel spus despre ei ca „alte oi” ale Sale; și Bunul Păstor Isus Christos îi adună în tovărășie cu rămășița „bisericii creștine a lui Dumnezeu” încă vie pe pământ. Această rămășiță a bisericii este îndreptățită prin credință și prin harul lui Dumnezeu și prin sângele lui Christos; Scripturile sunt hotărâte din acest punct de vedere. Dar în privința acelor „oameni de bine”, „alte oi”? Sunt ei îndreptățiți acum? Răspunsul este Nu. Indreptățirea este acumă restrânsă la biserică, moștenitorii Impărăției cerurilor. În vederea faptului că aceia din biserică sunt jertfiți cu Christos pentruca ei să poată domni împreună cu

7. Cum, atunci, a domnit harul prin dreptate spre viață vecinică?

8. Cum altminterlea sunt acum interesați în „îndreptățire”? și pentruce este îndreptățirea care dă viață restrânsă acum la biserică lui Dumnezeu?

El în „cerurile noi” ale lumii viitoare, ei sunt îndreptățiți prin creditare sau atribuire a dreptății umane a lui Isus. Pentru astfel de motiv nu este nevoie pentru ei ca să fie în realitate perfecți și fără păcat în corpurile lor umane pentruca să fie îndreptățiți înaintea lui Dumnezeu.

9. „Alte oi” ale Domnului, cu toate acestea, nu sunt chemate la jertfirea naturii omenești pentruca să moștenească Impărăția lui Dumnezeu. (1 Corinteni 15:50) Prin urmare nici o necesitate prezentă nu există pentru Dumnezeu ca să le atribuie sau să le crediteze dreptate prin Christos Isus. Speranța lor este să devină Tii și fice omenești perfecte a lui Dumnezeu în carne pe pământ, și să trăiască pe vecie aci pe pământ sub „cerurile noi”. Deaceia îndreptățirea prin recunoașterea dreptății astfel cum se face aceasta rămășiței biserică, nu se aplică „altor oi”. Indreptățirea pe care „alte oi” încearcă să obțină, este absoluta îndreptățire în carne, care vine prin atingerea perfecțiunii umane în decursul domniei lui Christos de o mie de ani. Ei trebuie, negreșit, să exercite credință în jertfa lui Christos pentruca să atingă aceasta. În alte cuvinte, ei trebuie să primească cu mulțumire dela Dumnezeu foloasele jertfei Fiului Său, și apoi trebuie să asculte de Rege, Mântuitoru și jertfa Lui de răscumpărare, Christos Isus, pentru a dovedi că ei primesc ceea ce a făcut El pentru ei. Deaceia „alte oi” sunt acum pe cale spre absoluta îndreptățire, care vine la atingerea lor a perfecțiunii umane în lumea nouă. Să presupunem că, din pricina credinței și ascultărei lor acum, înainte de Armagedon, ei ar avea îndreptățirea prin credință prin atribuirea dreptății. Atunci aceasta ar însemna că ei nu pot să moară înainte de Armagedon, cum se întâmplă aceasta cu unii cari sunt bătrâni sau altfel. Aceasta ar însemna deasemenea că, supraviețuind Armagedonul, ei ar pierde această îndreptățire în lumea nouă și ar câștiga în loc îndreptățire reală în carne. Nu acesta este aranjamentul lui Dumnezeu pentru ei. — Compară Galateni 3:3.

10. Nu a fost aceasta pentru jertfa lui Christos care este în măsură să-i ridice din slăbiciunea datorită păcatului moștenit și condamnării dela Adam, calea spre astfel de îndreptățire absolută în carne ar fi pentru totdeauna acordată „altor oi”. Prin faptele lor proprii ei nu vor putea nici odată să se ridice la perfecțiune umană; dar prin ajutorul Impărăției lui Christos toți cei dispuși, ascultători și credincioși vor fi în măsură să facă aceasta. Aceasta este ceea ce dorește această clasă pământească de oameni de bine și nu numai o atribuire a dreptății acum prin credință.

11. Situația prezentă a „altor oi” este ilustrată prin situația „străinului” care a omorât un om fără voie în țara lui Israel și care a fugit pentru refugiu în cea mai apropiată dintre cele șase cetăți de scăpare ale Leviților. (Numerii 35) În ciuda faptului că omorul a avut loc din întâmplare, „străinul” era vino-

9. Pentruce nu există nici o necesitate de a atribui dreptate „altor ei” acum? și ce îndreptățire caută ei?

10. Pentruce ar fi interzisă calea spre absoluta îndreptățire pentru ei afară de aceea pentru jertfa lui Christos?

11. Ce era îngrijirea pentru ucigașul fără voie în Israel? și cum trebuie „alte oi” să apuce acum o cale asemănătoare?

vat de sânge și sub condamnare. Pentru a scăpa de „răzbunătorul sângelui” el trebuie să stea înăuntrul hotarelor cetății de scăpare în mod continuu, până la moartea marelui preot în Israel. Abia atunci putea ucigașul fără voie să se întoarcă în orașul său natal sau acasă. Tot așa, astăzi, „alte oi” nu sunt membri ai „turmei mici” a lui Christos și deaceia nu sunt Israeliti spirituali. Dar ele devin „străini” înăuntrul porților organizației Israelului spiritual. Toată lumea astăzi este vinovată de sânge; și pentru a scăpa de vina lumii și de pedeapsa acesteia în Armaghedon, clasa „străinului” trebuie să fugă la cetatea de scăpare antitipică, la organizația teocratică a lui Dumnezeu sub Marele Preot Christos Isus. Acolo acești „străini” trebuie să stea în mod continuu prin păzirea cu credincioșie a integrității lor înaintea lui Dumnezeu.

¹² Totuș, aceasta nu le aduce îndreptăfire înainte de bătălia Armaghedonului. Aceasta nu le realizează o astfel de îndreptăfire de care are acum Israelul spiritual, rămășița. Nimic mai mult decât fuga străinului spre cetatea de scăpare l-a îndreptățit de vina sa de omor, ci numai l-a ținut în afara sferei de activitate a „răzbunătorului sângelui”. Cu toate acestea, înăuntrul cetății de scăpare străinul avea privilegiul de a se angaja în activitățile cetății și să se asocieze cu Leviții și să primească instrucțiuni dela ei. Și marele preot al lui Israel, care aducea jertfa la templul din Ierusalim, lucra ca un scut ispășitor pentru străinul vinovat de sânge; care era pentru ucigașul fără voie putea să se întoarcă acasă la moartea marelui preot. Tot la fel, clasa „altor oi”, în „cetatea de scăpare” teocratică, poate să ia parte în activitățile organizației văzute și poate să se asocieze cu rămășița Leviților antitipici. Și ei au pe Marele Preot Christos Isus ca o acoperire pentru ei de execuția dreptei mâini a lui Iehova împotriva lumii în Armaghedon. Ei își spală „hainele” lor în sângele Marelui Preot, „sângele Miclului”, și astfel își albesc hainele indentificării lor, arătând că ei nu au nici o simpatie cu păcatul și cu deșertăciunea, și că ei se încred în sângele lui Christos pentru ștergerea păcatelor lor, că ei pot câștiga vieță veșnică în lumea nouă. (Apocalips 7:14) Sub organizația teocratică ei sunt angajați în lucrări drepte.

¹³ Că aceste „alte oi” nu sunt îndreptățite prin credință acum, este arătat mai departe prin jertfele anuale ale zilei de ispășire a națiunii lui Israel. În acea zi marele preot a prezentat mai întâi sângele vițelului de jertfă înaintea scaunului milei lui Dumnezeu în sfânta sfintelor din templu. Această prezentare a sângelui vițelului, al cărui sânge a fost adus atunci pentru păcatele seminției lui Levi, a simbolizat că Christos Isus aduce mai întâi ispășire pentru păcatele Leviților antitipici, „biserica lui Dumnezeu”. După aceea, marele preot Evreu, a prezentat sângele „șapului Domnului” înaintea scaunului milei lui Dumnezeu în sfânta sfintelor. Aceasta el a făcut-o în folosul celorlalte seminții ale lui Israel, seminții cari aveau o moștenire de avut imobiliar în țara făgăduinței dată de Dumnezeu. Aceasta pre-

umbrește, că după ce Christos Isus aduce ispășire pentru „biserica lui Dumnezeu” prin îndreptățirea sau atribuirea dreptății Sale, apoi El aduce ispășire pentru cei voluntari și ascultători ai celor rămași din omenire. Aceasta El o face în decursul domniei Sale de o mie de ani. — Leviticul, capitolul 16.

¹⁴ Astfel îndreptățirea lor trebuie să vină după Armaghedon, și ea trebuie să fie prin aducerea lor la perfecțiune în carne spre a fi fii ai lui Iehova Dumnezeu, întocmai după cum erau Adam și Eva în Eden. Domnia lui Christos asupra lor nu va fi o „domnie mijlocitoare”. În Biblie „mijlocitor” presupune un legământ între Dumnezeu și oameni imperfecti. De exemplu, Moise era mijlocitorul legământului legii între Dumnezeu și Israelul natural. Tot așa, Christos Isus acum, mijlocește legământul nou între Iehova Dumnezeu și Israelul spiritual. (Galateni 3:19, 20; Evrei 9:14—24) Când Christos domnește împreună cu acești Israeliti spirituali ai celui legământ nou, El domnește peste supușii Săi ascultători de pe pământ, și va face așa ca un „preot pe tronul Său”, un „preot pe vecie după rânduiala lui Melchisedec”. (Psalm 110:4; Zaharia 6:3; Apocalips 20:4, 6) Christos Isus Mai Marele Moise mijlocește acum legământul nou față de rămășița Israelului spiritual, dar El nu naște încă copii pământestii. Adică, El nu dă încă dreptul de fii ai Săi, fii ai „Părintelui etern”. (Isaia 9:6) Dar acești credincioși vor deveni ca atari în decursul domniei de o mie de ani după Armaghedon; și acum, în virtutea perspectivei eventuale de a deveni fii perfecți ai lui Iehova, ei I se adresează în perspectivă ca „Tatăl nostru”.

In ce privește morții

¹⁵ Cu privire la morții din morminte, Christos Isus a zis că va veni ceasul când ei vor auzi vocea Sa, și vor veni afară din morminte. Aceia cari au făcut răul „vor învia pentru judecată”, ei vor veni pe pământ ca oameni. (Ioan 5:28, 29, *Am. Stan. Ver.*) o îndreptățire automată a lor anticipată, în timp ce ei se găsesc încă în morminte nu este posibilă pentru ei, nici nu este aceasta un lucru necesar pentru ei, înainte ce ei pot fi treziți din somnul morții. (Vezi *The Watchtower* din 1 Noiembrie 1904, pagina 334). Un astfel de lucru nu mai este necesar pentru ei, pentru a-i aduce înainte, după cum nu este necesar pentru Satan Diavolul spre a fi adus înainte din abis la sfârșitul domniei de o mie de ani a lui Christos. Acum tu vei observa că acești oameni cari au făcut răul sunt aduși la „înviere pentru judecată”, ceea ce arată că ei nu sunt încă îndreptățiti. Ei sunt aduși înainte ca să poată profita de foloasele jertfei de răscumpărare ale Regelui lor și să obție îndreptățirea prin primirea vieții prin El ca „Părinte etern”. Moartea, care este datorită moștenirii dela Adam, urmează să fie ștersă în decursul domniei milenare a acestui „Părinte etern”. — Apocalips 21:4.

¹⁶ Bărbații și femeile credincioase din vechime,

14. Când și cum vine îndreptățirea lor? și pentru ce pot ei acum să se adreseze lui Iehova ca „Tatăl nostru”?

15. Sunt acei ce sunt în morminte cari au făcut răul îndreptățiti în mod automat înainte de a fi aduși afară? și la ce ocaziune via ei afară?

16. Când și cum vor veni afară credincioșii din vechime?

12. Care era poziția și privilegiul străinului înăuntrul cetății de scăpare? și ce poziție și privilegiu asemănătoare au „alte oi” astăzi?

13. Cum este arătat faptul lor de a nu fi îndreptățiti acum, prin jertfele și sacrificiile din ziua de ispășire?

înainte de Christos, vin în considerațiune. Este scris că ei au îndurat tot felul de probe ale credinței, răbdării și integrității, unii dintre ei fiind torturați de către dușman, dar n'au acceptat eliberarea printr'un compromis. Pentru ce nu? „Ca să poată primi o înviere mai bună”. (Evrei 11:35) Scripturile indică că ei vor fi înviați în perfecțiune umană aproape de începutul domniei de o mie de ani a lui Christos, pentru ca să poată fi „pământul nou”, organizația dreaptă vizibilă pământescă, spre a reprezenta Impărăția cerurilor. — Evrei 11:39, 40.

¹⁷ Aducerea lor înainte în perfecțiune umană nu este o îndreptățire automată, nici o afacere arbitrară, efectuată unilateral de către Dumnezeu. Ei nu sînt în măsură să primească această înviere înainte ca biserica lui Dumnezeu să fi fost răsplătită cu „lucruri mai bune”, învierea cerească, spre a fi cu Christos Isus în templu. (F rei 11:39, 40) Mai mult încă, ei au suportat mari probe a credinței lor, multe lipsuri și suferințe, pentru ca să poată obține o înviere mai bună decât urmează să obție restul omenirii. Când ei vor fi deșteptați din somnul morții la viață pe pământ în Impărăție, ei vor avea încă credința și integritatea cu care au murit. Și văzând

17. Pentru ce nu va fi aceasta o îndreptățire automată pentru ei într'o acțiune unilaterală a lui Dumnezeu?

atunci realizarea lucrurilor spre cari ei au prăvit odinioară de departe în conformitate cu promisiunile și profetiile lui Dumnezeu, ei deodată vor tăgădui și da supunere Regelui domnitor Christos Isus și vor primi viață din mâinile Sale. Aceasta îi va califica astfel încât Regele îi va face „prinți peste tot pământul”. — Psalmul 45:16.

¹⁸ La sfârșitul domniei milenare toți cei ce vor trăi atunci pe pământ vor fi perfecți, prin puterea înălțătoare a Impărăției. Dar fi vor ei toți îndreptățiți? Aceasta depinde de Dumnezeu, care este Acela care îndreptățește. Deaceia, prin permisiunea lui Dumnezeu, ei vor fi probați de către Satan Diavolul, care va fi deslegat pentru numai un scurt timp, înainte ca nimicirea lui vecinică și neîntreruptă să aibă loc. Acei cari ascultă de Satan vor fi nimiciți. Aceia perfecți din omenire cari își păstrează integritatea înaintea lui Dumnezeu și a Regelui Său cât și a suveranității universale vor fi aceia pe cari Iehova Dumnezeu îi va îndreptăți apoi la viață ca fiii umani ai lui Dumnezeu, prin harul Său minunat prin Christos Regele lor. Atunci dreptul la viață vecinică pe pământul-Paradis va fi pantea lor, pe o bază permanentă. Indreptățirea va fi completă.

18. Cum va fi completată în sfârșit îndreptățirea locuitorilor pământului?

(Watchtower din 15 August 1945)

Din închisoare la administrația alimentară

UN COPIL PASTOR numit „Iosif”, era plin de simțul datoriei și dădea atenție turmelor tatălui său. Iacob, tatăl său, care locuia în corturi în țara Canaanului, a trimis pe Iosif la un oraș departat pentru a se asigura de starea turmelor pe cari cei zece frați vitregi ai lui Iosif le păzeau. În drama profetică care începe aci, Iosif preumbrește pe un alt păstor bun, anume, Christos Isus, Fiul lui Iehova Dumnezeu, și pe care Iehova L-a trimis pe pământ pentru a se ocupa de interesele turmei omenirii care se rătăcise dela Sine. Dar frații îl urau, deoarece tatăl său îi favoriza; și când îl văzură venind peste câmp au conspirat împreună pentru a-l omorî. Nu este de mirare că atunci când Isus a venit pe pământ și și-a început serviciul, Satan Diavolul a pus în mișcare conducătorii religioși ai propriei națiuni a lui Isus, să caute să scape de El, și prin urmare aceștia deasemenea au conspirat împreună să omoare pe Isus. Frații vitregi ai lui Iosif au conspirat apoi printre ei pentru a vinde pe Iosif în loc de a-l omorî, și ei l-au vândut ca sclav. El a fost dus spre miază-zî în Egipt, unde a devenit sclavul lui Potifar, un funcționar al Regelui.

În noua scenă în Egipt Iosif a jucat roluri în marea dramă profetică, mai întâi în rolul reprezentând pe Christos Isus, și apoi în rolul reprezentând pe membrii corpului lui Christos, urmașii Săi credincioși, inclusiv rămășița acestora acum pe pământ. Pătimașă femeie a lui Potifar a încercat să seducă pe Iosif, dar, nereușindu-i, ea l-a acuzat de o încercare de atac criminal împotriva ei. În ea vedem preumbrită organizația lui Satan a religiei care se străduiește să seducă pe urmașii credincioși ai lui

Christos Isus și să-i inducă în eroare spre a se împreuna în relațiune necreștinească cu organizațiunea Diavolului, relațiune care este curvie spirituală sau idolatrie, după înțelesul Scripturilor. — Vezi Iacob 4:4.

Acuzat de această crimă, Iosif a fost băgat în închisoare. Captivitatea sa a durat doi ani, fără nici o speranță, când Faraon, regele, a avut un vis. În marea grabă s'a raportat regelui că Iosif prizonierul poate interpreta visul său fatal. Iosif a fost adus din închisoare și a interpretat visurile lui Faraon în mod satisfăcător. Adânc impresionat, Faraon a făcut pe Iosif titular al noului post național, acela al administrării hranei, și el a ținut poziția de autoritate al doilea după rege. Astfel într'un sens local Faraon și Iosif era „stăpânirile înalte” pământesti; și în acest punct al dramei profetice ei au reprezentat pe Iehova Dumnezeu și pe Christos Isus, adevăratele „Stăpâniri înalte” ale întregului univers.

Acum o mare foamete a venit peste locuitorii pământului. „Și foametea se întinsese peste toată fața pământului. Dar în toată țara Egiptului era pâine”, fapt datorit lui Iosif întrucât el s'a aprovizionat din timp prin cumpărarea și depozitarea grâului în perioada prosperă de șapte ani. Cercetând cu deamănuntul așezarea modernă pentru a găsi paralela acesteia, împlinirea dramatică a început mai ales după războiul Mondial I, când instituțiunile religioase au părăsit pe Domnul Dumnezeu Iehova și au luat loc deschis de partea organizației politice a lui Satan. Deaceia nici un adevăr divin nu era printre ele. Asupra țării religioase a „creștinătății” a venit împlinirea lui Amos 8:11: „Iată, vin zile, zice Dom-

nul Dumnezeu, când voi trimite foamete în țară, nu foamete de pâine, nici sete de apă, ci foamete și sete, după auzirea cuvintelor Domnului (Iehova)".

Acea foamete din lipsă de iluminare asupra cuvântului lui Dumnezeu, se datorea necredincioșiei organizațiilor religioase și aceasta s'a întins peste tot pământul. Dar în organizația lui Iehova, anume, printre Martorii Săi credincioși de pe pământ, este un belșug de hrană spirituală și Iehova adaugă în mod continuu proviziuni ale acestei „hrane la vremea hotărâtă". Este o dovadă absolută din Sfânta Scriptură, că împlinirea profeției cu privire la Iosif și frații săi are loc acum, și înțelegerea acesteia este făcută acumă clar spre folosul „oamenilor de bine", cari vor constitui „turma mare" a supraviețuitorilor Armaghedonului. Iată, Mai Marele Iosif, Regele Christos Isus, cel ce hrănește acele persoane cari îl caută cu bun simț! Servii Săi credincioși duc hrana spirituală oamenilor flămânzi cari devin „alte oi". (Ioan 10:16) Dar în organizațiunea religioasă, oamenii de bine față de Dumnezeu, nu găsesc nici un fel de hrană spirituală. Fiind flămânzi și însetați după dreptate, ei caută pe Christos Isus, Mai Marele Iosif, și sunt hrăniți de El. El le trimite adevărul de pe masa Tatălui Său prin mâna rămășiței membrilor corpului lui Christos.

Oameni de peste tot pământul au venit la Iosif spre a fi hrăniți, deoarece organizația sa era singurul loc unde se găsea hrană. În această îcoană noi vedem arătată imparțialitatea lui Iehova Dumnezeu față de „alte oi", deoarece, la Apocalips 7:9-17, este declarat că aceștia vin din toate națiunile neamurile, popoarele și limbile și că ei stau înaintea tronului lui Iehova și strigă: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru care șade pe tron și a Mielului (Christos Isus)". În ce privește pe aceste „alte oi" cari în mod sărguincos caută și servesc pe Iehova darea de seamă cont. ur. să spună: „Nu le va mai fi foame, nu le va mai fi sete..... Căci Mielul (Mai Marele Iosif), care stă în mijlocul scaunului de domnie, va fi Păstorul lor, îi va duce la izvoarele apelor vieții, și Dumnezeu va șterge orice lacrimă din ochii lor".

Scena ne duce îndărăt în Canaan. Iacob, din pricina foametei care se întinsese acolo, trimite pe fiii săi, cei zece frați vitregi ai lui Iosif, jos în Egipt spre a cumpăra hrană. (Genesa 42:1-5) Ei au fost aduși înaintea lui Iosif, dar ei nu l-au recunoscut. Da, peste douăzeci de ani trecuseră de când l-au vândut în Egipt și ei au crezut că Iosif era mort. Administratorul alimentară oprește pe Simion fratele lor ca ostătec până ce se reîntorc. Din nou se coboară ei în Egipt pentru hrană, la cererea tatălui lor. Cu această ocazie cei nouă frați liberi luară și pe Benjamin cu ei, fratele dulce al lui Iosif. Când au sosit cu Benjamin, Simion a fost eliberat și ei au stat înaintea Administratorului alimentară, dar nici unul dintre ei nu au suspectat identitatea sa. La porunca administratorului ei au fost din nou încărcăți cu hrană și s'au sculat să plece spre Canaan. Intenționat „cupa de argint a lui Iosif a fost pusă în sacul unuia; astfel el a trimis funcționarul său și i-a oprit din drum, acuzându-i de furtul cupei de valoare. La percheziție cupa a fost găsită în sacul lui Benjamin; și ce încercare l-a cuprins pe toți frații lui. Iosif! Benjamin, fratele dulce al lui Iosif, a preumbrat aci pe frații spirituali ai lui Christos, mai ales pe partea

mai tânără a rămășiței acestora, care în anii din urmă au fost acuzați de crime de cari erau cu totul novinași. Dumnezeu a permis să vină aceasta peste ei pentruca ei să-și poată dovedi integritatea lor. Acuzațiile false și arestările astorfel de Martorii ai lui Iehova au încercat și pe „alte oi" de bine, cari, văzând cum Martorii lui Iehova sunt acuzați cu răutate datorită pizmei religiei, în mod voluntar devin însoțitori ai Martorilor lui Iehova și suferă cu ei.

Iosif, încă neidentificat, ia apoi hotărârea în consecință, ca Benjamin să devie sclavul său și că astfel el trebuie să rămâie cu sine în Egipt. Această hotărâre a lui Iosif a adus mare durere peste cei zece frați vitregi ai săi. Fratele vitreg al lui Iosif, Iuda, acți-vând ca orator, a ținut o impresionantă cuvântare, pledând pentru tânărul său frate Benjamin și în favoarea bătrânului lor tată Iacob, care ar suferi foarte mult în absența lui Benjamin. Aci, în toată sinceritatea, cei zece frați vitregi au arătat că ei au trecut printr'o schimbare a inimii față de Iosif și față de tatăl lor. Să ne amintim că Iuda fusese acela care propusese vânzarea lui Iosif în Egipt, vânzarea căruia, urmată prin deportarea sa, a preumbrat dușmănia pe care religioniștii au nutrit-o împotriva Domnului Isus și față de urmașii Săi credincioși.

Iuda, cerându-și permisiunea să vorbească, și fără îndoială acționând ca purtător de cuvânt pentru toți, a povestit unele fapte exacte înaintea necunoscutului administrator alimentară, Iosif cel nerecunoscut. Iuda a spus că un fiu fusese răpit de la tatăl lor și se presupunea a fi mort, și că tatăl de atunci și-a așezat iubirea sa asupra fiului celui mai tânăr, Benjamin; și că dacă Benjamin nu se întoarce, tatăl său ar muri de durere. El a prezentat o scuză elocventă și mișcătoare ca Benjamin să se întoarcă și că el, Iuda, poate să devină sclav în Egipt în locul lui Benjamin. Căldura cu care Iuda a prezentat cazul înaintea lui Iosif a dovedit că acei zece oameni erau de bună credință față de tatăl lor Iacob și deasemenea și față de Benjamin, fiul iubit al tatălui. Nediscernând încă că stăteau înaintea lui Iosif însăși, fără îndoială presupunându-l în realitate mort, ei se manifestau cu mare părere de rău pentru răul pe care li-l făcuseră. Marea probă asupra lor acum a descoperit o complectă schimbare a inimii. În timp ce, fără îndoială, au suferit mare remușcare lăuntrică din cauza tratamentului lor cu Iosif cu ani înainte, ei erau gata să facă orice îmbunătățiri posibile. În această probă ei au primit vitejește percheziția și au demonstrat că ei aveau bunăvoință. — Genesa 44:14-34.

Ce prezice această probă în drama profetică? Evident aceasta a identificat și a prezis o clasă de persoane cari altădată erau antagoniști față de copiii spirituali consacrați ai lui Dumnezeu, frații lui Christos: și cari, după ce fuseseră informați despre condițiunile dureroase ale propriei lor situații, arată o pocăință adâncă a inimii și o dorință adevărată de a face bine tuturor acelor cari iubesc pe Iehova Dumnezeu. Faptele iau o vie scilpire: Persecuțiune amară a venit asupra fraților lui Christos, Martorii lui Iehova, în particular la 1918. Această persecuțiune era la cererea și instigațiunea religioniștilor, Catolici și Protestanți. Aceea a lăturat inimile multora spre o vrăsmășie împotriva servilor Domnului, adică, aceia ai rămășiței credincioase originale a aceluși timp. Dar mai târziu, când astfel de persoane au venit

să înțeleagă mai clar propria lor situație și scopul lui Dumnezeu față de ei, imma lor era schimbata și s-au arătat într-o situație potrivită a inimii și a fi strănsi de către Domnul ca „alte oi” ale lui întru o turmă a lui Iehova. Astfel arată El în această clasă a „altor oi” trebuie să fie cu bunăvoință față de Tatăl Iehova, preumbril prin Iacob și față de Fiul Christos Isus, preumbril prin Iosif și față de rămășița preumbrilă prin Iosif și Benjamin, înainte ca ei pot fi adunați ca „oi” în staulul Domnului.

Rămășița credincioasă a Martorilor lui Iehova a suferit mult din mâna conducătorilor religioși și ei continuă să sufere astfel. Dumnezeu a permis această suferință ca o probă pentru poporul Său. În același timp El permite acelor „alte oi” să vadă pe Martorii lui Iehova suferind și să participe cu ei în aceasta pentruca bunăvoința lor față de Dumnezeu să poată fi demonstrată. Aceasta este necesar pentru a proba credința și ascultarea tuturor acelor cari iubesc pe Iehova și pe Christos Isus. După cum severitatea persecuțiilor a crescut asupra Martorilor lui Iehova în aceste zile, „alte oi” ale Domnului au arătat bunăvoința lor de a deveni însoțitori ai acelor cari suferă pentru cauza dreaptă. În acest fel ei au arătat credința lor în Dumnezeu și în Christos Isus și o bunăvoință de a asculta cu credincioșie pe Domnul Dumnezeu Iehova neținând seamă de opoziție.

În drama profetică din vechime sosisse timpul pentru Iosif de a se face de cunoscut fraților săi, și deaceea el a cauzat îndepărtarea din prezența sa a tuturor altora cu excepția fraților săi. „Și n'a mai rămas nimeni cu Iosif, când s'a făcut cunoscut fraților săi”. (Geneza 45 : 1). Nu putem noi să vedem în aceasta că numai acela cu bunăvoință față de Iehova, și aceia cari au o ureche aplecată spre a asculta mesagiul Împărăției și deaceea recunosc și acceptă pe Christos Isus ca Mântuitor al lumii și se întorc la El, vor fi mântuiți, și că toți ceilalți vor merge în nimicire în cataclismul Armagedonului? Fără îndoială că frații lui Iosif au trecut printr-o mare frică când au recunoscut pe fratele pe care ei l-au vândut în Egipt. Iosif, văzând aceasta, le-a zis: „Acum, nu vă întristați și nu vă mâhniți că m-ați vândut ca să fiu adus aici, căci ca să vă scap viața m'a trimis Dumnezeu înaintea voastră”. — versetul 5.

Zicând așa, Iosif nu a arătat nici o mânie. Nu s'a îngâmfat din pricina umilirii fraților săi. Nu s'a ruginat numindu-i frații săi. Nici o ură sau rea voință pentru ceace i-au făcut ei lui. Dimpotrivă, Iosif a arătat o considerațiune iubitoare pentru fericirea lor, și el a recunoscut că el suferise din mâna fraților săi rățaciși, dar aceasta era spre binele lor. El a recunoscut bunătatea lui Dumnezeu și mâna Sa atotputernică spre bine în toate cele ce se întâmplaseră. În tot acest timp de descoperire a identității lui, tânărul frate dulce al lui Iosif, Benjamin, a stat cu el. Astfel s'a descoperit Iosif tuturor în același timp. Astfel este arătat că toți aceia cari sunt de partea Domnului, fie din clasa cerească, frații spirițuali ai lui Christos, sau din clasa pământească, toți stau împreună.

De fapt Iosif atunci a desvăluit că toate acestea erau dirijate de către Iehova ca o dramă profetică; că poporul la timpul hotărât poate fi luminat cu pri-viro la îngrijirea Sa făcută pentru ei spre a primi

viața vecinică. Iosif a zis: „Așa că nu voi m'af trimis aici, și Dumnezeu. El m'a făcut ca un tată al lui Iehova stăpân peste toată casa lui și cărmuitorul în țere”. (Geneza 45 : 20). „Grăbiți-vă de la lăta mea și spumeli”. (Geneza 45 : 25). „Dumnezeu m'a pus domn peste tot Egiptul; pogoară-te la mine și nu zăbovi”. — Geneza 45 : 8, 9.

Tot la fel a trimis Iehova pe Christos Isus pe pământ într-o misiune de mântuire. El a făcut pe Christos Isus „Părinte Etern” în folosul tuturor su-pusilor Împărăției, și l-a făcut Domn și Cap peste casa Sa regală, și Domnitor de drept al lumii. (Isaia 9 : 6, 7) Împărăția Sa este speranța și în numele lui Christos Isus și în Împărăția Sa vor nădăjdui națiunile. Nu este altă speranță, deap-reaceasta este îngrijirea lui Dumnezeu și aceasta este în întregime adecuată și complectă. — Matei 12 : 21; Isaia 42 : 1—4.

Acum noi discernem lămurit cererea cuvintelor profetice a lui Iosif după cum acestea sunt împlinite asupra Mai Marelui Iosif, anume: „Spuneți... despre toată gloria mea în Egipt, și despre tot ceace ați văzut; și grăbiți-vă și aduceți pe tatăl meu aici”. Tufurilor celor cu credință le apare acum gloria lui Christos Isus ca Rege domnitor dela 1914. Deaceea obligația este așezată asupra rămășiței și „altor oi” cari aud, să se „grăbească” și să spună tuturor, după cum se prezintă ocaziunea, că pot învăța despre îngrijirea grațioasă a lui Dumnezeu pentru mântuirea vecinică a omênirei ascultătoare. — Geneza 45 : 13.

Intrucât mai erau încă cinci ani de foamete, Iosif a spus ca toți, tatăl său și casa sa, să vină în Egipt și să fie aproape de Iosif, administratorul alimentară, „și astfel nu veți pieri, tu, casa ta, și tot ce este al tău”. (Geneza 45 : 8—11). Acum la acest timp de identificare a Mai Marelui Iosif, este mult mai mult lucru de făcut de către Domnul Isus prin rămășița Sa pământească în folosul acelor cari vor trăi vecinic pe pământ.

În anul 1931 s'a descoperit rămășiței credincioase a lui Christos o clasă pământească căreia trebuia să-i fie dată hrană, dar nu fusese încă recunoscută ca fiind aceia prevăzuți la Apocalips 7 : 9—17. Trimiteră lui Iosif după întreaga casă a lui Iacob, inclusiv familiile fraților săi vitregi, a arătat că după 1931 rămășița trebuie să continue să aprovizioneze pe clasa „altor oi”, pe cei loviți de foamete. Deaceea dela 1931 și după aceea rămășița a apreciat că ei trebuie să meargă prin „creștinătate” și să dea informațiune acelor cari doresc dreptatea. Ne înterează aci să observăm că până la 31 Mai 1935, la conferința Martorilor lui Iehova din Washington (D.C.), „mulțimea mare” din Apocalips 7 : 9—17 nu a fost identificată fraților unși ai Mai Marelui Iosif. Dela acel timp incoace a fost făcut un efort mare și în special organizat de către rămășiță și însoțitorii ei; și aceasta continuă cu zel crescând, în folosul „altor oi” cari sunt în așteptare pentru privilegiile „mulțimii mari”. Astfel ei au adus atenției acestora adă-vărurile cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta o fac ei în timp ce Marele Administrator alimentară, Christos Isus, strânge pe toate „alte oi” ale Sale în staul, unde sunt siguri să primească deplinătatea pâinei spirițuale.

Experiențe pe teren

Intr'o casă-bloc cu 200 de familii (New-Yorff)

„Exact la 10 a.m. Francis și cu mine am intrat în imensa casă-bloc. Eu am urcat la etajul al cincilea pe când el a început lucrul la al patrulea. În curând am auzit voci dela etajul de desubt și am recunoscut vocea lui spunând ceva despre libertatea de închinare și despre drepturile constituționale. Am terminat secțiunea mea și am coborît jos spre etajul al treilea. La al patrulea am privit prin coridorul lung și am văzut un bărbat răzimându-se de perete, cu spatele către mine. Dincolo de acel bărbat era Francis. Am mers acolo ca să vorbesc cu Francis. Omul s'a apropiat și a întrebat: „Sunteți unul dintre acești Martori ai lui Iehova”? Eu am răspuns că eram un predicator consacrat al Evangheliei, și l-am întrebat cine este. El a zis că era supraveghetorul clădirii, adăugând că avea grijă de tânărul coleg ca să nu fugă și că în curând poliția va fi acolo. Eu am întrebat pe Francis ce s'a întâmplat și el a spus că omul i-a poruncit să părăsească clădirea și, când el a refuzat să plece, omul l-a imbrâncit și l-a lovit în față iar fiica acestuia a venit și i-a luat fonograful și geanta. Eu m'am întors spre omul acela și i-am zis: „Pot să aflu numele D-tale, domnule?” El a întrebat: „Pentru ce aveți nevoie de numele meu?” Eu am răspuns: „Va fi necesar să avem numele D-tale când voi fi adus înaintea judecării. Un caz de atac este o chestiune serioasă, și dl. E. este un predicator”. O oarecare frică se putea citi pe fața lui, dar el a refuzat să-mi dea numele său. Soția sa i s'a alăturat aducând două fotografii ale fiilor ei în armată. Amândoi au început să ne insulte deoarece noi nu eram în serviciu. Liftul s'a oprit și un gras ofițer de poliție a pășit în sală. Primele sale cuvinte către noi au fost: „Intrați în lift — și jos!” Eu am întrebat dacă eram arestați. El a spus: „Nu!” Eu am spus: „Atunci nu plecăm”. Noi suntem predicatori ai Evangheliei și avem un drept constituțional de a lucra această clădire”. Supraveghetorul a spus: „Toți locuitorii acestei clădiri sunt împotriva lor și nu doresc prezența lor”. Eu am întrerupt: „Oamenii ne doresc, pentru că noi suntem prietenii lor. Deoarece unii obictează asupra lucrului nostru, nu înseamnă că toți sunt împotriva noastră. Câți s'au plâns?” Răspunsul a fost: „Doi”. Eu am cerut numele lor pentru ca ofițerul să și le poată nota, deoarece, dacă acești oameni s'au plâns, ei vor fi voind fără îndoială să înainteze reclamații împotriva noastră. Ei s'au uitat unul la altul. Din nou ofițerul ne-a poruncit să ieșim. Pe urmă el a întrebat unde ar putea găsi un telefon, și ne-a părăsit. Îndată supraveghetorul a trebuit să plece în birou și, și numaidecât Francis și cu mine am început să lucrăm. O doamnă care a deschis a spus că un tânăr tocmai a fost acolo, dar i s'a poruncit să iasă și să plece. Eu i-am spus că tânărul continuă să lucreze acolo și am amintit despre ofițerul de poliție și cum noi am refuzat să părăsim clădirea. Ea era bucuroasă că nu am plecat și și-a exprimat speranța că vom fi binecuvântați pentru statornicia noastră. Apoi supraveghetorul s'a întors, și a început să-mi strângă mâna. Întrebat, el a spus: „Eu văd, băieți, că voi sunteți sinceri și credeți în ceea ce faceți. Dacă vă arestăm, trebuia să vă acuzăm și aceasta nu vreau s'o fac. Puteți veni oricând și să lucrați clădirea. Eu admir curajul vostru, dar

nu vă pot pricepe. Sunteți amândoi băieți inteligenți făcând o lucrare ca aceasta”. Timp de douăzeci de minute el a ascultat în liniile mari despre scopurile lui Dumnezeu. El a acceptat și a promis să citească broșura *Libertate în lumea nouă*. Când am plecat el a spus că-i pare rău de toate cele întâmplate. Lui Francis i-au fost înapoiate geanta și fonograful. Noi am plasat nouă cărți legate și câteva sute de broșuri în casa-bloc acelor „oi” doritoare să învețe despre scopul lui Dumnezeu”.

O familie în Londra, Anglia

„Când am sosit acasă noaptea trecută pe la 10,15, soțul meu mi-a spus că avusese un timp emoționant. O familie cu care am avut studii din cărți începând dela „Crăciun” a văzut bicicleta sa afară în fața unei case și l-a așteptat peste o oră (el conducea studiul din cărți) pentru a-l ruza să vie în casa lor și să steie acolo, pe când soția a mers cu mine la câteva vizite ulterioare. El a mers înăuntru pentru un scurt timp și, pe când era acolo, i s'a spus că fiica, de 13 ani, a plecat să-și ia îndărăt trusoul ei de față. Ea a fost să le spună că nu îi va folosi mai mult, întrucât ea este o Martoră a lui Iehova, și dacă ei doresc o lămurire pe mai departe să vină să vadă pe mama ei. Această tânără fată a participat la punerea mărturiei pe stradă în ultimele trei sâmbete și la lucrarea din casă în casă, cu mine, două dimineți dimineața. Deasemenea și soțul a întrebat dacă poate să meargă în lucrare. Au fost făcute aranjamente pentru joi după masă. Soția a început cam de o lună și, după cincisprezece zile, a dorit să-și aibe teritoriul ei propriu. Ea a lucrat 12 sau mai multe ore în fiecare săptămână de când a început. Eu îi ajut la vizitele sale ulterioare, dar în această după masă s'a dus la un studiu de cărți aranjat de ea singură, ca un rezultat al cunoștinței de vineri seara”.

Jos în Adelaide, Australia de Sud

„Sâmbătă dimineața cincisprezece vestitori s'au angajat în mărturia pe stradă, plasând aproximativ 200 bucăți de literatură. Ocupații lumești au împiedecat pe unii dintre vestitorii de stradă regulați să se alăture acestei faze plăcute a lucrării de predicare. Este interesant de a nota în legătură cu aceasta, trei incidente în recentele lucrări de mărturie pe stradă. O pioneră, care, întâmplător, plasează în medie între 40 și 50 bucăți de literatură în fiecare săptămână pe stradă, s'a apropiat de o doamnă tânără. După ce pionera a anunțat că ea este una dintre Martorii lui Iehova, doamna a declarat că era într'adevăr bucuroasă de a fi întâlnit în sfârșit din nou pe Martori, întrucât ea fusese interesată de mult timp dar a pierdut orice legătură cu ei. Ea a fost invitată la sala Impărăției și acum ia parte la un studiu regulat din cărți. Un alt vestitor s'a apropiat de o doamnă în acelaș fel, care și-a exprimat dorința de a învăța mai mult din Biblie, ceea ce ea nu a fost în stare să facă în organizațiile religioase. Această doamnă deasemenea a asistat la sala Impărăției și ține studiu din cărți în casa ei. Un al treilea incident: Un soldat al forței aeriene, observând o tânără vesti-

toare mergând înainte în serviciul Regelui pe stradă, s'a apropiat și a întrebat-o ce face. Fără îndoială că ea i-a explicat cu zelozie. El a declarat că ceea ce a atârnat interesul lui a fost modul plin de entuziasm în care această tânără doamnă mergea în lucrarea ei, netemându-se ce ar putea cugeta oamenii despre ea, dar având credință tare și încredere în Acela în care ea s'a bizuit. El a fost invitat la studiul *Turnului de Veghere* în sala Împărăției, la care a luat parte săptămâna următoare. Acum el face progrese frumoase în învățarea scopurilor lui Iehova:

«Aceasta este o scrisoare binevoitoare, California dela una care și-a procurat cartea *Adevărul vă va face liberi*. Scrisoarea a fost scrisă drept răspuns la

citirea paginilor dela sfârșitul cărții intitulată „Cum să studiezi această carte”. Această doamnă nu a așteptat să fie vizitată ulterior, în decursul unei luni: „Iubită Doamnă.....: Ai fi dispusă să conduci un studiu cu mine într-o seară peste săptămână, dacă ași veni la D-ta acasă? Fără îndoială, ași dori numai decât să vii aci la mine, dar cuget că poate ar fi inconvenabil pentru D-ta dacă nu ai la îndemână un vehicol. De mult timp am dorit să te văd, dar nu am avut timp să te vizitez. Te rog scrie-mi sau vizitează-mă la amiazi sau după masă pe la 5”

În mod sincer, Doamna.....

(Watchtower din 15 Iulie 1945)

Printre Francezi în Louisiana

„Angajându-mă în 'lucrarea străină' a Domnului, am fost privilegiat de a ține studii cu un predicator al Bisericii lui Christos. Acest studiu este în cartea *Împărăția este aproape*. Întrucât unii din participanți nu puteau înțelege englezește, am ținut acest studiu în francezește. Predicatorul punea întrebările în francezește. Atunci el citește citatele scripturale în francezește, întrucât el este singurul care poate citi francezește. Apoi paragraful este citit în englezește; dar toate comentariile sunt făcute în francezește. La al treilea studiu al nostru cu ei erau șapte participanți. Eu am plasat trei cărți și cinci broșuri. După studiu predicatorul a spus că studiu era mai bun decât ascultarea unei predici a unui predicator; și toți cei de față au fost de acord. El deasemenea a promis că, la studiul următor, vor fi mai mulți participanți”.

Înainte de «ziua victoriei în Europa» (Anglia)

„Vizitasem această casă de cinci ori, dar nu răspundeau nimeni. Eram hotărât ca să nu las nici o casă în care să nu pun mărturie. Când am vizitat-o a șasea oră era o femeie la fereastră. A fost dată o lămurire în ce privește faptul pentru ce nu am primit nici un răspuns: ea era surdă. Amândoi ne-am luat creion și hârtie și am procedat împreună la conversația noastră. Iată ce a scris ea: 'Eu m'am împotrivit dvs. în ziarul D.... de un an de zile din cauza ignoranței mele în ce privește faptele adevărate; dar de când am citit despre dvs. în ziarul despre statornicia dvs., mi-am schimbat părerea. Eu mă cuget cât de minunat este cum dvs. ați stat ferm și loial'. I-am lăsat o broșură *Teocrația* și am promis că voi vizita-o săptămâna următoare. Când am vizitat-o broșura era bine însemnată și avea întrebări de pus; ea m'a întrebat deasemenea de cartea *Dumnea Nouă*. Ea a apreciat în mod sincer mesajul de mângâiere pe care-l ducem poporului. Astăzi am vizitat-o din nou, și de astă dată mi-a zis că trebuie să primească *Turnul de Veghere*. Am aranjat un studiu de carte pentru săptămâna următoare. Aceasta mi-a dovedit că trebuie să căutăm cu stăruință aceste oi pierdute și nici o casă nu trebuie să fie neglijată”.

„Unul dintre tinerii noștri vestitori, s'a întors ca un pioner de vacanță, în timpul vacanței școlii sale. Ca un rezultat al lucrului pe care l-a făcut el a aranjat un studiu de carte la care a avut o asistență de trei oameni de bine. El este de 12 ani, Cele trei cu bun simț sunt domnișoare în vârstă de cinci, opt și nouă ani. Această informație m'a venit când el m'a întrebat dacă n'ar fi bine ca să ia pe soră sa de nouă ani, ca să-i ajute la studiu. El a zis: 'Fetele găsesc *Dumnea Nouă* prea tare, astfel am început un studiu din *Copii*'. Cine a zis că lucrarea acestor tineri vestitori era fără valoare?”

Un evreu din lagărul de concentrare dela Buchenwald

„Un vestitor pioner, punând mărturie la Manly, N.S.W., Australia, a întâlnit un Evreu german refugiat, care i-a povestit următoarele: 'Eu am fost în captivitatea lagărului de Concentrare dela Buchenwald din Septembrie 1938 până în Mai 1939. Acolo am întâlnit *Studentii în Biblie* (Martorii lui Iehova). Ei au mărturisit statornic credința lor. De fapt, nimic nu-i putea opri de a vorbi despre Dumnezeu lor. Ei erau de foarte mare ajutor altor prizonieri. Când praogromul a trimis o masă aflientă de Evrei în lagăr în 10 Noembrie 1938, „Jehovah's schwein”, după cum le plăcea gardienilor să-i numească, au mers cu o porție de pâine la Evreii bătrâni și infometaji, cari fuseseră purtați pe ținut fără hrană la ei de aproape patru zile. *Studentii Bibliei* erau aliniați dimineața și seara la apă și li se spunea că pot să devie oameni liberi dacă renunță la credința lor. Dintre multe sute dintre ei, am văzut numai unul care a tăgăduit credința, dar acesta a suferit mult mai rău mai târziu. Un *Student în Biblie* era supraveghetor în echipa de 25 de oameni în care lucram eu. Deosebiți de Evrei, *Studentii în Biblie* nu le era permis celor două scrisori scurte pe lună, nici bani dela prietenii lor. Ei erau identificați de ceilalți prizonieri printr'un triunghi violet peste inimă”.

(Watchtower din 15 August 1946)

Congres teocratic în România

În zilele de 28 și 29 Septembrie 1946, va avea loc la București primul congres teocratic al Martorilor lui Iehova din România. În vederea participării la conferință, având în vedere lipsa de locuințe în București, în fiecare regiune numai acela să se înscrie pentru congres, carl pot să vină pe spesele lor. Listele astfel completate, vor fi trimise de urgență, bluroului asociației.